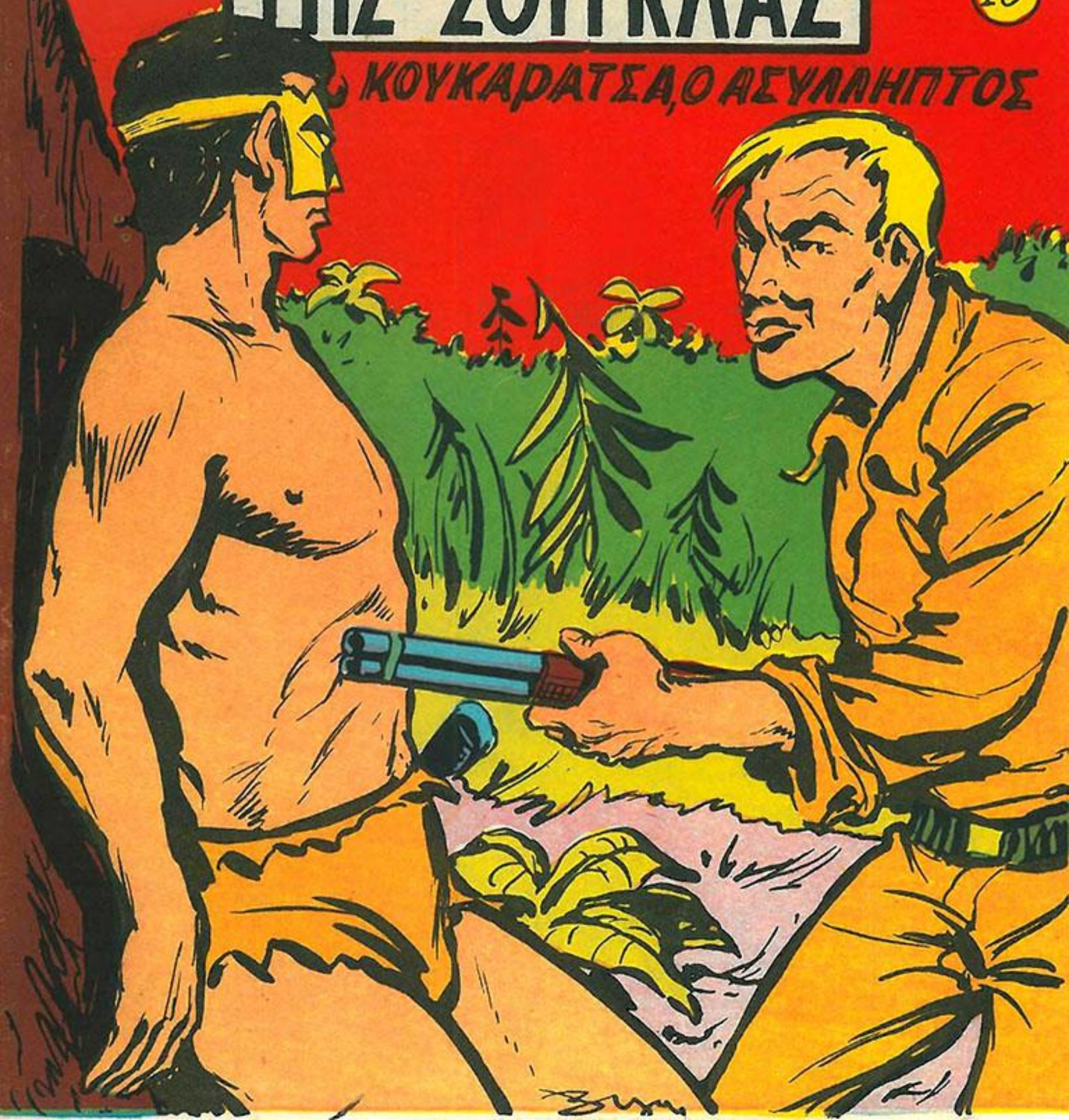

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

13

ΚΟΥΚΑΡΑΤΣΑ, Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ

ΚΟΥΚΑΡΑΤΣΑ Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ

Ο Πάντσο
θριαμβεύει

ΠΟΙΟΣ μπορούσε να τον δει αυτή τη στιγμή, θα κέρωνε χωρίς άστειά.

Είναι ο Πάντσο Γίγαντας. Είναι ο θρυλικός Πάντσο Γίγαντας, ο ανεκδιήγητος βοηθός του Ζορρό της Ζούγκλας που ταξιδεύει ολομόναχος μέσα σ' αυτή την τελευταία, άψηφώντα τους κινδύνους όλων των ειδών, που μπορούν να παρουσιαστούν ξαφνικά σ' έναν όδοιπόρο...

Και δεν είναι απλώς ο Πάντσο Γίγαντας, όπως θα μπορούσε να πη κανείς αλλά εί-

ναι και όπλισμένος σαν άστακός!

Στον ώμο του κρέμεται μια φαρέτρα που περιέχει δηλητηριασμένα βέλη —μόνο που να πούμε αυτό— δεν ξέρει ότι οι αιχμές τους είναι βουτηγμένες σε φοβερό, θανατηφόρο δηλητήριο!

Στο ένα του χέρι κρατάει το τόξο που πήρε από έναν πεθαιμένο ληστή...

Στη ζώνη του είναι κρεμασμένο ένα φοβερό ινδιάνικο τσεκούρι «τόμαχοουκ» που το πήρε από τον δεύτερο ινδιάνο ληστή, τον όποιον σκότωσε τη στιγμή που εκείνος θα τον δολοφονούσε, σημαδεύον-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

τας μπροστά και χτυπώντας κατά λάθος πίσω, που έστεκε ο φονιάς...

Και τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ φοβερὰ καὶ τρομερὰ ὄπλα ποὺ ἔχει ἐπάνω του ὁ Πάντσο Γίγαντας, εἶναι ἀσορτί μὲ τὴν ἐξαιρετικὰ ἀγρία, πολεμικὴ φυσιογνωμία του!

Στ' ἀλήθεια αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ θρυλικὸς βοηθὸς τοῦ Ζορρό, δὲ μοιάζει καθόλου γιὰ φοβισμένος.

Κυττάζει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μ' ἓνα μάτι τόσο τρομακτικό, ποὺ ὅποιονδήποτε καὶ νὰ κυττοῦσε, θὰ τὸν ἔκανε νὰ νοιώσει ἓνα παγερὸ ἀνατρίχισμα τρελλοῦ τρόμου!...

Βλέπει τὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους καὶ τοὺς κάκτους καὶ ...τὶς πέτρες ἄκόμα, σὰν νὰ ἔχη προηγουμένα μαζί τους! Σὰν νὰ τὸν ἐρεθίζει ἡ παρουσία τους καὶ μόνο!

Σὰν νὰ πρόκειται νὰ χυμῆξει ἄξαφνα ἀπάνω τους καὶ νὰ τὰ ἀρπάξει μὲ τὰ χέρια του καὶ νὰ ἀρχίσει νὰ τὰ ξεριζώνει καὶ νὰ τὰ σπάει καὶ νὰ τοὺς βάζει φωτιά, γιὰ νὰ κατὰστρέψει τὰ πάντα!...

Καὶ ἐπειδὴ ἀσφαλῶς ὠρισμένοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας θὰ δυσπιστοῦν μὲ τὰ παραπάνω, ἄς κάνουν ὑπομονὴ νὰ δοῦν τί γίνεται... παρακάτω!

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ἐκεῖ ποὺ προχωρεῖ, βλέπει ἐπὶ τέλους ἐκεῖνο ποὺ τόση ὥρα προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψει:

Ἐναν ἐχθρὸ — ἢ μάλλον εἶναι καὶ δύο γιὰ νὰ εἴμαστε

περισσότερο ἀκριβεῖς καὶ δίκαιοι.

Εἶναι δυὸ ἰνδιάνοι τῆς ἴδιας φυλῆς τῶν ληστῶν ποὺ ἦταν κι' ἐκεῖνος ὁ τελευταῖος ποὺ ἤθελε νὰ σκοτώσει τὸν Πάντσο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθῆ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν τρομερή... δεξιότητά του στὸ τόξο!

Ὅλοι οἱ ἄντρες τῆς φυλῆς αὐτῆς, ποὺ εἶναι οἱ αἰμοβόροι Καϊόβας, βλέποντας τὸν νεκρὸ σύντροφό τους, ἔχουν βγῆ στὴ ζούγκλα δύο — δύο ἢ τρεῖς — τρεῖς καὶ γυρεύουν νὰ ἀνακαλύψουν ἐκεῖνον ποὺ τὸν σκότωσε μὲ τὸ δηλητηριασμένο βέλος, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν.

Φυσικὰ δὲν φαντάζονται πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ πολὺς Πάντσο Γίγαντας ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τὴ δουλειά.

Τὸ ἰνδιάνικο δηλητηριασμένο βέλος ποὺ ἔχουν βρῆ στὸ μάτι τοῦ συτρόφου των, ξέρουν πολὺ καλὰ σὲ ποιά γειτονικὴ φυλὴ ἀνήκει καὶ θέλουν νὰ πιάσουν τὸν ἴδιο τὸν δράστη ποὺ τριγυρίζει στὰ μέρη τους—ὅπως πιστεύουν —γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν μὲ τὸν φοβερὸ «ἀργὸ θάνατο» ποὺ εἶναι τὸ φρικτώτερο βασανιστήριο ποὺ ἔχουν ἐπινοήσει ποτὲ οἱ ἄνθρωποι καὶ ὕστερα, μὲ ξεκίνημα αὐτὴν τὴν ἐκτέλεσι νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ νὰ ἐξοντώσουν ὀλόκληρη τὴν ἐχθρική φυλή...

Νά, λοιπόν, ὁ λόγος, ποὺ οἱ φοβεροὶ αὐτοὶ ἄγριοι ληστές ποὺ σκοτώνουν ἄκόμα καὶ γιὰ διασκέδασι ὅποιον

περνάει κοντά από τὰ λημέρια τους, δὲν κάνουν καμμιά ἐπιθετικὴ κίνησι αὐτὴ τὴ στιγμή ἐναντίον τοῦ Πάντσο Γίγαντα...

Ναί.. Ἀλλὰ κάνει αὐτός!
Μάλιστα!

Ὁ Πάντσο Γίγαντας βλέπει ἰνδιάνους μπροστά του καὶ τὸ μάτι του γίνεται θολὸ ἀπὸ τὴ μαγία.

Τὸ μουστακάκι του τρέμει ἀπὸ τὴν ὀργή.

Τὰ δόντια του τρίζουν.

Οἱ γροθιές του σφίγγονται μὲ τέτοια δύναμι πὺ τὰ κόκκαλά του κάνουν «κράκ» καὶ ἓνα νύχι του.. σπάει!

— Θὰ τοὺς σκοτώσω! Θὰ τοὺς διαλύσω!.. μουγγρίζει μεσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Πολλὰ μούχουν κάνει ὡς τώρα! Σήμερα θὰ πάρω ἐκδίκησι ἱστορική!.. Πούναι οἱ.. δημοσιογράφοι νὰ παίρουνε συνέντευξι μετὰ τὴ νίκη;

Καὶ μιὰ καὶ δύο, τινάζει τὰ πόδια πίσω γιὰ νὰ πάρη φόρα καὶ ξεκινάει τρέχοντας.

Τὴν πρώτη φορά ἀποτυγχάνει, εἶναι ἀλήθεια ὅμως ὅτι δὲν φταίει αὐτός, παρὰ ἔχει καθαρὴ ἀτυχία.

Τὴν ὥρα πὺ ξεκινάει, τὸ ἀχώριστο σάλι του πὺ ἔχει πάντοτε ριγμένο στὸν ὦμο, πιάνεται στὸ κλαδὶ ἑνὸς δένδρου καὶ ὅπως ὁ Πάντσο τὸ κρατάει ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη του, στέκεται ἀπότομα, σὰν ποντίκι πὺ τὸ χουν δέσει ἀπὸ τὸ πόδι.

Ἐπειτα τὸ σάλι τοῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι του μὲ τὴ φόρα πὺ εἶχε καὶ πέφτει

μπρούμυτα.

Χτυπάει τὴν «ἀρχοντική μύτη» του κάτω στὴ γῆ καὶ βγάζει ἓνα τσιριχτὸ πόνου ἀλλὰ μόνο πρὸς στιγμήν.

Ἐπειτα πετιέται πάλι ἑπάνω πὺ πεισματωμένος ἀπ' ὅτι τὴν πρώτη φορά.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἰνδιάνους πὺ καθόλου δὲν ἔχουν πάρει στὰ σοβαρὰ τὸν «τρομερό» τους ἀντίπαλο, ἔχουν ξεκινήσει κι' ἀπομακρύνονται σιγά—σιγά, ψάχνοντας πάντοτε γιὰ τὸν ἰνδιάνο πὺ ὅπως φαντάζονται ἔχει σκοτώσει τὸν σύντροφό τους.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας τσατίζεται.

—Φτοῦ, σκωληκομυρμηγκότριπα!, τσιρίζει ἀγριεμένος. Ἐν νομίζουμε ὅτι θὰ μὺ ξεφύγουνε, τοὺς γελάσανε! Τώρα θὰ τοὺς δείξω ἐγώ!

Ἀρπάζει στὴ στιγμή τὸ τόξο του, τοῦ περνάει ἓνα δηλητηριασμένο βέλος ἀπὸ τὴ φαιρέτρα, τεντώνει τὴ χορδὴ καὶ τὴν ξαμολάει.

Φτερωτὸ τὸ βέλος μ' ἓναν στριγγὸ ἦχο, σὰν νὰ γκρινιάζει γιὰ τὴν ἀτζαιμωσύνη τοῦ τοξότη του, φεύγει πρὸς ἐντελῶς διαφορετικὴ κατεύθυνσι ἀπὸ ἐκείνη πὺ λογάριάζε ὁ Πάντσο Γίγαντας.

Τινάζεται ἀπ' τὴ δεξιὰ μεριὰ τοῦ ξύλου τοῦ τόξου καὶ πάει καὶ καρφώνεται σφυρίζοντας στὸν λεπτὸ κορμὸ ἑνὸς δένδρου καταπράσινου.

Μὲ μάτια γουρλωμένα ὁ Πάντσο Γίγαντας βλέπει ἓνα θέαμα ὄντως ἐκπληκτικὸ καὶ πρωτόκουστο:

Τὰ φύλλα τοῦ δέντρου κι-
τρινίζουν μέσα σὲ μιὰ στι-
γμὴ κι' ἀρχίζουν νὰ τοῦ πέ-
φτουν σὰν νὰ εἶναι φθινόπω-
ρο!

Τὰ κλαδιά του μαυρίζουν
καὶ γέρνουν πρὸς τὰ κάτω κα-
τσιασμένα σὰν τὰ δάχτυλα
τῆς γρηᾶς.

Ὁ κορμός του γέρνει κι' ἐ-
κείνος στὸ πλάϊ ὀλόμαυρος
καὶ σκεβρώνει, σφυρίζοντας
παιράξενα, σὰν σαμπρέλλα
ποὺ χάνει τὸν ἀέρα τῆς!

Καὶ ὅλα αὐτὰ φυσικά γί-
νονται ἀπὸ τό... τρομερὸ δη-
λητήριο ποὺ ἔχει στὴν αἰχμὴ
του τὸ ἰνδιάνικο βέλος, ὁ ἄ-
νόητος Πάντσο ὅμως οὔτε

μπορεῖ νὰ τὸ θάλῃ μὲ τὸ νοῦ
του.

Γουρλώνει μόνο τὰ μάτια
ἄλλα τόσα καὶ μένει, ἄλαλός
μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό!

Μουρμουρίζει:

—Τὸ φουκαριάρικο τὸ βό-
ρέσε.. φυλλοξήρα! Ἄν κολλή-
σιουνέ καὶ τ' ἄλλα δέντρα,
πάει ἡ ζούγκλα! Θὰ καταν-
τήση οἰκόπεδο κι' ὁ Ζορρό θὰ
πρέπει νὰ γίνῃ στεριανὸς σὰν
ἐκείνον τὸν ἄλλον, τὸν ἀρ-
χαῖο! Ἄμα συμβῆ τίποτα ἐ-
γὼ θὰ ὑποβάλω ἀμέσως
τὴν παραίτησί μου.

Στὸ μεταξύ ὅμως ὁ ἀνεκδι-
ήγητος Πάντσο Γίγαντας δὲν

Ὁ Περὲθ τὸ παίρνει ἀγριεμένος.

Ὁ Γιάντσο βλέπει θέαμα ἐκπληκτικὸ καὶ πρωτάκουστο

προλαβαίνει νὰ πῆ περισσό-
τερα.

Οἱ δυὸ Ἰνδιάνοι ληστὲς ἔ-
χουν δὴ τὸν ἀπίθανο τύπο νὰ
τεντώνει τὸ τόξο του καὶ πα-
ρακολουθώντας τὴν τρομακτι-
κὴ μεταμόρφωσι τοῦ δέντρου
δὲν θέλουν καὶ πολὺ νὰ κατα-
λάβουν ὅτι αὐτὸς εἶναι ποὺ
εἶχε τὸ δηλητήριο στὰ βέλη
του καὶ ἐπομένως αὐτὸς ἔχει
σκοτώσει τὸν σύντροφό τους
καὶ ἄδικαν ἔβαλαν τοὺς Καϊ-
όδας πῶς ἦταν ὑπαίτιοι.

Μονομιᾶς ἀπερίγραπτη μα-
νία τοὺς καταλαιβάνει.

Ἐκεῖ ποὺ εἶχαν ξεκινήσει
γιὰ νὰ φύγουν στὴν ἀρχή,
σταματοῦν καὶ γυρίζουν πρὸς

τὰ πίσω.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Πάντσο Γίγαν-
τας δὲν εἶναι πιά ἐκεῖνος ποὺ
ξέρατε!....

Τοὺς παίρνει τὸ μάτι του
ποὺ ἐτοιμάζονται νὰ τοῦ ἐ-
πιτεθοῦν καὶ γίνεται θηρίο
ἀνήμερο.

Ἀρπάζει τὸ σάλι του ποὺ
ἔχει μείνει κρεμασμένο ἀπὸ
τὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου, τὸ τυ-
λίγει στὸν λαιμό του μὲ δύο
κινήσεις γιὰ νὰ μὴν τοῦ ξε-
φύγει πάλι καὶ τὸ χάσει καὶ
ξύνει μὲ τὰ πόδια του τὴ γῆ,
σὰν ἄλογο ποὺ ἐτοιμάζεται
νὰ ριχτῆ μπροστὰ μὲ γοργὸ
καλπασμό.

Τόσο ἔχει πάρει φωτιά,

πού από τὰ ρουθούνια του...
βγάζει καπνούς καθώς ξεφυσάει!...

Ύστερα τραβάει τὸ τρομερὸ «τομαχόουικ» ἀπὸ τὸ ζουναίρι του καὶ μὴν τὸν εἶδατε!

Δίμει μιὰ καὶ ρίχνεται ἐναντίον τῶν δυὸ ἀγρίων ἰνδιάνων τὴν ἴδια στιγμή πού κι' ἐκεῖνοι ἐτοιμάζονται νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν.

Τὸ τρέξιμο πού κάνει ὁ ἀφηνιασμένος βοηθὸς τοῦ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, εἶναι κάτι τὸ ἀπίθανο καὶ τὸ ἀφάνταστο!...

Ἄφου πίσω του, ἀφήνει μιὰ λευκὴ γραμμὴ σὰν τὰ... «τζέτ», δηλαδή τὰ ἀεριοθούμενα ἀεροπλάνα!

Ἀφήνει ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν καὶ τὴν πολεμικὴ του κραυγὴ, πού εἶναι ἓνα τρομερὰ στρίγγλικό οὐρλιαχτό, τὸ ὁποῖο πρώτη φορὰ τὸ χρησιμοποιοῦν, ἀφου δὲν ἔχει πολεμήσει ποτὲ ἄλλοτε!

Καὶ φυσικὸ εἶναι ὅτι μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀπίθανα ἀλλὰ ἀληθινὰ γεγονότα, ἀκόμα καὶ οἱ τρομεροὶ καὶ ἄγριοι ἰνδιάνοι Καϊόβας, τρομάζουν κάπως καὶ ἀνακόπτουν τὴν ἐπιθετικὴ τους ὁρμή...

Ὅπως μάλιστα βλέπουν τὸν Πάντσο Γίγαντα νὰ ἔρχεται σὰν ἀληθινὴ σφαίρα ἐναντίον τους, πανικοβάλλονται.

Ὁ ἓνας τραβάει τὸ ἀστραφτερό του μαχαίρι καὶ τὸ ἐξακοντίζει μὲ τέχνη καὶ δύναμι ἐναντίον τοῦ παλαβοῦ Πάντσο.

Μιὰ φωτεινὴ ἀστραπὴ —
ἢ ἀστραπὴ τοῦ ἀτσαλιού —

σχίζει τὸ διάστημα, μὲ κατεύθυνσι τὸ στήθος τοῦ Πάντσο Γίγαντα.

Ἐκεῖνος ὅμως ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ ἀρπάζει τὸ ἰνδιάνικο μαχαίρι στὸν ἀέρα, σὰν νὰ ναι ἄλλος Ἡρακλῆς, πού ἔκανε ἐκείνους τοὺς ἀπίθανους ἄθλους καὶ τὸν θαύμασε κόσμος καὶ ντουμιιάς!...

Χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸ τρέξιμό του, τὸ κουνάει ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν ληστῶν.

— Τώρα θὰ σὰς γδάίρω ζωντανούς μὲ δαῦτο γιὰ νὰ σὰς βάλω γνῶσι!, τοὺς φωνάζει μὲ τρομερὴ φωνή.

Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν κάθονται νὰ τοὺς γδάιρῃ ὁ Πάντσο.

Τὸ ἀπίθανο κατόρθωμά του πού τὸ ἔχουν παρακολουθήσει μὲ γουρλωμένα μάτια, τοὺς ἔχει πείσει τί μπορεῖ νὰ κάνῃ ὁ κατὰ τὰ ἄλλα μικροσκοπικὸς ἐκεῖνος ἀνθρωπάκος καὶ γι' αὐτό, φρονίμως ποιούμενες, προτιμοῦν νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια, γιὰ νὰ ἀναβάλλουν τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους!

Κι' ὅπως ὅλοι οἱ ἰνδιάνοι τοῦ κόσμου τρέχουν σὰν ζαρκάδια κι' ἐκεῖνοι μάλιστα οἱ δυὸ ἔχει τύχει νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ γοργοπόδαρους πού ὑπάρχουν, ὁ Πάντσο δὲν καταφέρνει νὰ τοὺς φτάσῃ, παρὰ μόνον πού τοῦ βγαίνει ἡ γλώσσα ἀπὸ τὴν τρεχάλα καὶ σκάει.

— Καλά!, μουρμουρίζει λαχανιασμένος σὰν σκύλος ράτσας. Δὲν θὰ σὰς πετύχω καμμιά ἄλλη φορὰ, κιτρινιά-

ρηδες; Θα τὰ λογαριάσουμε τότε!

Κι' ἀφοῦ βλέπει πὼς ἐκείνους ἔτσι κι' ἀλλοιῶς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς φθάσῃ πιά, ξαναφορτώνει τὸ σάλι του κανονικὰ στὸν ὤμο καὶ ξεκινάει πάλι γιὰ νὰ βρῆ τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας...

Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου

Ο ΖΟΡΡΟ τῆς Ζούγκλας ὅμως συνέρχεται αὐτὴ τὴν ἴδια στιγμή, μέσα στὴν φοβερὴ παγίδα γιὰ τὰ ἄγρια θηρία ποὺ ἔχει πέσει.

Τὸ χτύπημα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του, ἐπάνω στὴν πέτρα καθὼς ἔπεσε ἀπὸ ψηλὰ ἀνάσκελαι, τὸν ἔχει κρατήσῃ πολλὴ ὥρα ἀναίσθητον.

Τώρα καθὼς βλέπει τὰ τοιχώματα τοῦ μεγάλου λάκκου τόσο ψηλά, κυριεύεται ἀπὸ μανία.

Εἶναι τρομακτικὰ δύσκολο ἂν ὄχι ἀδύνατον νὰ βγῆ ἀπὸ κεῖ μέσα.

Γιὰ νὰ πηδήξῃ καὶ νὰ φτάσῃ νὰ γαντζωθῆ μὲ τὰ χέρια του ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ λάκκου οὔτε νὰ τὸ συλλογιστῆ, γιατί εἶναι πάρα πολὺ ψηλά.

Γιὰ νὰ μαγκώσῃ κάπου τὸ μακρὺ του μαστίγιο καὶ νὰ ἀναοριχηθῆ ἀπ' αὐτό, πρέπει νὰ βρεθῆ καὶ αὐτὸ τὸ «κάπου» καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ λείπει στὴν προκειμένη περίπτωσι...

Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς ὡστόσο, κάθε ἄλλο παρὰ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὰ χάνουν εὐκό-

λα εἶναι.

Μιὰ ποὺ δὲν ἔχει νὰ περιμένη βοήθεια ἀπὸ πουθενά, ἀποφασίζει ὅτι πρέπει νὰ ἐλευθερωθῆ μὲ τὶς δικές του δυνάμεις...

Καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ σημαίνει μεγάλη καθυστέρησι ἀλλὰ εἶναι καλύτερα νὰ ἐλευθερωθῆ ἀργά, παρὰ νὰ μείνῃ γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ θαιμμένος σ' ἐκεῖνον τὸν λάκκο...

Μιὰ καὶ δυὸ τραβάει τὸ ἀτσαλένιο μαχαίρι του.

Ἀρχίζει νὰ σκάβῃ μιὰ τρύπα στὸν ὄρθιο τοῖχο τῆς φυλακῆς του, ἓνα μέτρο πάνω ἀπὸ τὴ γῆ κι' ὕστερα μιὰ δευτέρα ἄλλο ἓνα μέτρο πιὸ ψηλά.

Εὐτυχῶς τὸ χῶμα εἶναι ἀρκετὰ μαλακὸ καὶ δὲν ἀργεῖ πολὺ νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειά του.

Ὅταν αὐτὸ γίνεται, πατάει τὸ πόδι του μέσα στὴν πρώτη τρύπα ποὺ ἔχει ἀνοίξει καὶ πιασμένος ἀπὸ τὴ δευτερὴ σκαρφαλώνει πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἀνοίγει τέλος μιὰ τρίτη τρύπα ἀκόμα πιὸ ψηλά καὶ μεταχειριζόμενος σὰν σκαλοπατάκια αὐτὲς τὶς τρεῖς τρύπες, καταφέρνει καὶ βρίσκεται πιασμένος ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ λάκκου.

Μὲ μιὰ δυνατὴ ἔλξι τῶν χεριῶν του ὁ Ζορρὸ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακὴ του.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ χαρῆ γιὰ πολὺ τὴν ἐλευθερία του...

Καθὼς στρέφει τὸ βλέμμα του γιὰ νὰ δῆ ποιά κα-

τεύθυνση πρέπει να ακολουθήσει για να συνεχίσει τον δρόμο που είχε πάρει ψάχνοντας για τον Πάντσο Γιγαντα, άκούει ένα τρομακτικό μουγκρητό.

Γυρίζει ταραγμένος και βλέπει με γουρλωμένα μάτια ένα πραγματικά έφιαλτικό «γκριζλί», την φοβερή και τρομερή γκριζα άρκούδα του Άνω Αμαζονίου, που προχωρεί έναντιόν του, όρθια στα πισσινά της πόδια σαν άνθρωπος και με τα όλοκόκκινα φλογισμένα μάτια της καρφωμένα στα δικά του...

Ο Ζορρό της Ζούγκλας ξέρει πώς δεν μπορεί να φύγει...

Ξέρει ότι παρά τον όγκο της ή γκριζα άρκούδα είναι ένα από τα ταχύτερα πλάσματα που υπάρχουν σ' εκείνες τις ζούγκλες.

Ξέρει επίσης ότι όσο δυνατός κι' αν είναι, δεν υπάρχει καμιά έλπίδα να νικήσει την γκριζα άρκούδα σε μια πάλη σώμα με σώμα.

Ο κίνδυνος είναι τρομακτικός.

Ο θάνατός του σχεδόν βέβαιος...

Ωστόσο ο θρυλικός μασκοφόρος Έκδικητής πολλές φορές ως τώρα έχει αντιμετωπίσει τον θάνατο και είναι έτοιμος να τον αντιμετω-

Ξέρει πώς δεν υπάρχει έλπίδα να νικήσει το τρομερό γκριζλί

‘Η φοβερή άρκούδα σκοντάφτει έπάνω του...

πίση και τώρα, ακόμα μία...

Τραβάει τὸ μαχαίρι του και περιμένει...

‘Η στιγμή είναι φοβερή και μ’ όλα αυτά ή ψυχραιμία του ανθρώπου που τ’ όνομά του έχει γίνει θρύλος στις ζούγκλες του ‘Ανω ‘Αμαζονίου, είναι πραγματικά έκπληκτική.

‘Ο Ζορρό έχει αποφασίσει την τακτική που θα ακολουθήσει στη θανάσιμη πάλη του.

Ξέρει πώς από τή στιγμή που τὸ γκριζλί θα καταφέρει να τὸν χτυπήσει με ένα από τὰ τρομερά του πόδια ή από τή στιγμή που θα τὸν άρπάξει στην ανατριχιαστική άγ-

καλιά του, τίποτα πιά δέν θάβναι ίκανὸ νὰ τὸν γλυτώσει σ’ αὐτὸν τὸν κόσμο...

‘Η εὐκινησία και ή έτοιμότης του πνεύματός του, είναι τὰ μόνα που μπορούν να τὸν σώσουν.

Λυγίζει τὰ γόνατά του και περιμένει σφίγγοντας γερά τὸ μαχαίρι στο χέρι του.

‘Η φοβερή και τρομερή άρκούδα κοντοστέκεται.

‘Ανοίγει τὸ πελώριο στόμα της και ένα τρομακτικὸ μούγκρισμα βγαίνει από κεί μέσα.

Τὰ άπαίσια, κόκκινα μάτια του, μοιάζουν σαν να πετούν φλόγες.

Τὰ φρικτά του δόντια εἶναι ἱκανὰ καὶ μόνο μὲ τὴ θεά τους νὰ παιγώσουν τὸ αἷμα στὶς φλέβες ἑνὸς γεναίου ἄντρα...

Τὸ γιγάντιο ἀνάστημά του ἀρκεῖ γιὰ νὰ σβύση ὅποιαδήποτε ἐλπίδα ἑνὸς ἀντιπάλου..

Ὁχι ὅμως καὶ τοῦ Ζορρό.

Τὸ μουγκρητὸ τῆς ἀρκούδας δὲν τὸν πτοεῖ.

Μένει ἀκίνητος.

Οὔτε ἐλάχιστα δὲν σαλεύει καὶ ἔτσι ἡ ἀπόπειρα νὰ τὸν τρομοκρατήση, πού ἔχει κάνει τὸ γκριζλί, ἀποτυγχάνει.

Ἐκεῖνο τότε φιαίνεται νὰ μαιιάζη ἀπὸ τὸ κακό του.

Ποιὸ εἶναι λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἀνόητο ἀνθρώπινο πλάσμα, πού ἔχει τὴ θρασύτητα νὰ στέκη μπρὸς του καὶ νὰ μὴν προσπαθῆ νὰ σωθῆ διὰ τῆς φυγῆς;

Μήπως ἔχει σκοπὸ νὰ τὸ ἀντιμετωπίση;

Λυσσασμένο τὸ τρομακτικὸ θηρίο κάνει ἕνα κίνημα μὲ τὸ χέρι του, τάχαι πὼς θ' ἀρπάξη τὸν ἀντίπαλό του.

Εἶναι ἕνα κίνημα πού γίνεται πρὸς ἐκφοβισμόν...

Τὸ γκριζλί θέλει νὰ κἀνη τὸν Ζορρό μὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, γιὰτὶ ἔτσι θὰ καταλάβῃ τὸν σεβασμὸ στὴν φοβερὴ δύναμί του πού πρέπει νὰ τρέφῃ ἕνα ἀνθρώπινο σκουλήκι ἀπέναντί του...

Ὁ μαισκοφόρος Ἐκδικητῆς ὅμως οὔτε αὐτὴ τὴ φορά δὲν σαλεύει ἀπὸ τὴ θέσι του.

Τὰ μάτια του εἶναι καρφωμένα ἀλόϊσια στὰ μάτια τοῦ

ἀπαίσιου θηρίου, πού αὐτὴ τὴ φορά πιά μαιιάζει κυριολεκτικὰ καὶ γίνεται πραγματικὰ ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

Ἀποφασίζει νὰ τιμωρήσῃ χωρὶς ἄλλη χρονοτριβὴ τὴν ἀναίδεια ἐκείνου τοῦ ἡλίθιου πλάσματος, πού ἔχει τὸ θράσος νὰ στέκη ἀπέναντί του καὶ νὰ μὴν τρέπεται σὲ φυγῆ.

Μ' εἶναι δεύτερο φοβερὸ μουγκρητό, ρίχνεται ἐναντίον του μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα.

Μὲ ἀκόμα μεγαλύτερη ταχύτητα κι' εὐκινησία ὅμως ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, κάνει ἕνα μεγάλο πήδημα στὸ πλάϊ.

Τὸ γκριζλί ἀπλώνει τὰ πελώρια τριχωτά του χέρια γιὰ νὰ ἀρπάξη τὸν μαισκοφόρο Ἐκδικητῆ ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πήδημα σκύβει κιόλας στὴ γῆ καὶ τὰ τρομακτικὰ ἀρπάγια τοῦ τέρατος περνοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ὁ Ζορρό μένει πάλι στὸ σημεῖο πού βρίσκεται κι' αὐτὴ τὴ φορά, χωρὶς νὰ προσπαθήσῃ οὔτε τώρα νὰ σωθῆ διὰ τῆς φυγῆς.

Αὐτὴ τὴ φορά ἔχει σταθῆ ἀκριβῶς πάνω στὸ χεῖλος τοῦ μεγάλου λάκκου πού εἶναι παγίδα γιὰ τὰ ἄγρια θηρία...

Τὸ γκριζλί μουγκρίζει τόσο τρομακτικὰ, πού ὅλα τὰ πουλιὰ πού κρύβονται στὶς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων, σηκώνονται στὸν ἀέρα μὲ τρομαγμένα ξεφωνητὰ καὶ ἐξαιφάνίζονται μακριά...

Μένει ἀκίνητο γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα.

Μετράει πάλι τὴν ἀπόστα-

σι από τον μικρό αλλά τρομερά ένοχλητικό αντίπαλό του, που δεν ξεπερνάει τὰ τρία μέτρα...

Με τὰ φοβερὰ νύχια τῶν πίσω ποδιῶν του, ἔτσι ὅπως στέκει ὅλη τὴν ὥρα ὄρθιος πάνω σ' αὐτά, σὰν ἄνθρωπος, ξύνει μανιασμένο τὴ γῆ, τινάζοντας μακριὰ τὰ χώματα καὶ ξεριζώνοντας τὰ χορτάρια.

Ἐπολογίζει τὴν καινούργια του ἐπίθεσι...

Προσέχει ὥστε νὰ μὴν δώση πάλι στὸν θρῆισυ αντίπαλό του τὴν εὐκαιρία νὰ πηδήση στὸ πλάϊ καὶ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ ἐφιαλτικὰ του «χέρια»...

Ἡ νοημοσύνη τῆς γκριζας ἀρκούδας εἶναι κάτι τὸ καταπληκτικὸ καὶ πολλές φορές φτάνει ἐκείνη τοῦ ἀνθρώπου ἂν δὲν τὴν ξεπερνάει κιόλας...

Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ξεγελάση δυὸ φορές μετὸν ἴδιο τρόπο καὶ ὁ Ζορρό τὸ ξέρει πολὺ καλά αὐτό...

Ἐτοιμάζεται λοιπὸν κι' ἐκεῖνος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν καινούργια ἐπίθεσι που θὰ εἶναι πολὺ πιὸ τρομερὴ καὶ ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὴν πρώτη.

Καὶ πραγματικά...

Τὸ θεῶρατο γκριζλι ξεκινάει...

Δὲν χύνεται ὅμως ὀρμητικὰ ὅπως τὴν πρώτη φορά ὥστε νὰ δώση τὴν εὐκαιρία στὸν Ζορρό νὰ τοῦ ξεγλυστήσῃ ἀπότομα καὶ μετὴ φόρα του νὰ μὴν μπορῆ νὰ σταματήσῃ γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ.

Βαδίζει σιγά-σιγά, γιὰ νὰ

φτάσῃ κοντὰ τοῦ περπατῶντας...

Τὰ ἀτσαλένια σύρματα που δένουν τὰ μέλη τοῦ γιγάντιου κορμιοῦ του, εἶναι σὲ διέργερσι...

Τὸ ἴδιο καὶ τοῦ Ζορρό, που δὲν ἀπομακρύνεται...

Περιμένει...

Τὸ γκριζλι ζυγώνει... Ζυγώνει ὀλοένα...

Ἡ ἀπόστασις που τοὺς χωρίζει γίνεται τέτοια που ὁ μασκιοφόρος Ἐκδικητῆς δὲν θὰ μπορέσῃ πιά νὰ ξεφύγη πηδώντας δίπλα, ὅπως τὴν πρώτη φορά. Τὰ ἀπλωμένα τιτάνια χέρια τῆς ἀρκούδας, ξεπερνᾶνε τὰ πέντε μέτρα σὲ πλάτος καὶ ἡ ἀπόστασις του ἀπὸ τὸν Ζορρό δὲν εἶναι καλὰ-καλὰ οὔτε δύο!

Τὸ τέρας ἀφήνει ἓνα μούγρισμα θριάμβου.

Εἶναι βέβαιον πιά ὅτι αὐτὴ τὴν φορά θ' ἀρπάξῃ τὸν ἀσήμαντο ἄνθρωπο που τόλμησε νὰ ἀναιμετρηθῆ μαζί του καὶ θὰ τὸν συντρίψῃ!...

Ρίχνεται μπρὸς μετὰ μανία τέτοια, ὥστε λευκοὶ ἀφροὶ ἔχουν ἐμφανισθῆ στὸ ἀποκρουστικὸ στόμα του, γιὰ τὴν τίποτα δὲν ὑπάρχει που νὰ ἐρεθίσῃ περισσότερο τὸ θηρίο αὐτὸ τῆς περιοχῆς τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου, ὅσο τὸ νὰ ἀψηφοῦν τὴν τρομερὴ του δύναμι.

Ὁ Ζορρό τὸ ἴδιο γρήγορα κι' αὐτὸς πέφτει κάτω μπροστὰ στὰ πόδια τῆς ἀρκούδας καὶ τὸ σῶμα του κολλάει κυριολεκτικὰ στὴ γῆ.

Τὸ γκριζλι τὸν χάνει ἔξωφρα καὶ ταλαντεύεται,

Σκοντάφτει κιόλας πάνω στο πεσμένο κορμί του αντιπάλου του και αναγκάζεται να κάνει άλλο ένα βήμα για να βρή την ισορροπία του...

Το τελευταίο όμως αυτό βήμα, είναι μοιραίο...

Το γκριζλί πατάει στον άερα, γιατί πίσω από το πεσμένο σώμα του Ζορρό της Ζούγκλας, βρίσκεται ο μεγάλος λάκκος.

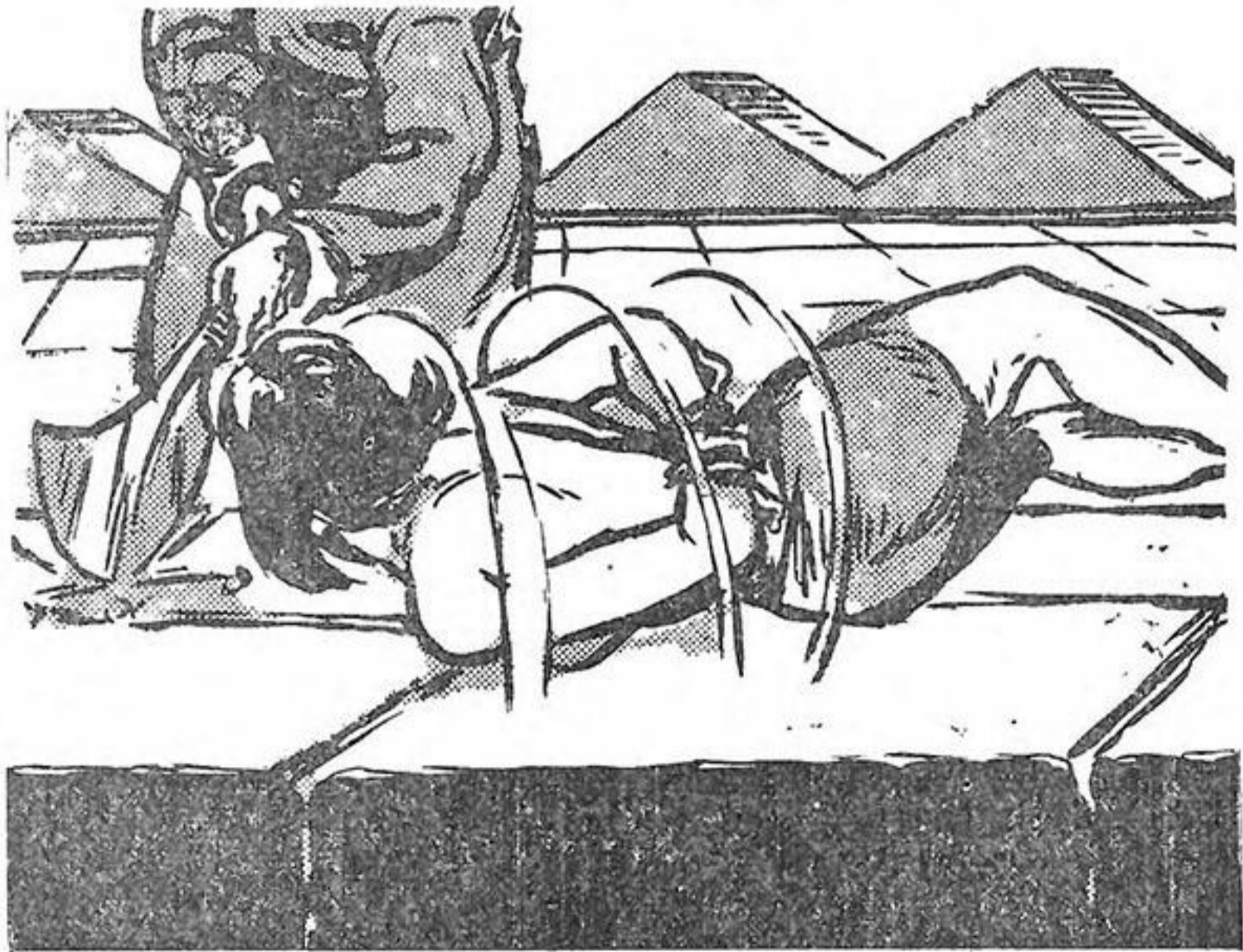
Ένα καινούργιο μουγγρητό, τρομερώτερα απ' όλα τα προηγούμενα βγαίνει από το στόμα του και σκάει με βρόντο στη γη, τέσσερα μέτρα κάτω...

Ο Ζορρό πετιέται ὀρθιος

την ίδια στιγμή που και το γκριζλί έχει ξανασηκωθεί και μουγγρίζει μανιασμένο και χοροπηδάει προσπαθώντας— του κάκου να φτάσει στο χείλος του λάκκου και να αναρριχηθεί έξω, για να τιμωρήσει τον θανάσιμο ἐχθρό του...

Ο Ζορρό ωστόσο δεν κάθεται να χασομερήσει περισσότερο, παρακολουθώντας το φυλακισμένο τρομερό θηρίο.

Ξέρει πολύ καλά την φυσική ἐξυπνάδα του γκριζλί και ξέρει ότι αυτό το τελευταίο δεν θ' ἀργήσει ν' ἀνακαλύψει τις τρύπες που ο ίδιος ἔκανε στον τοίχο του λάκκου με το μαχαίρι του και πώς θα κα-

Το ατσάλι συνάντησε μόνο την πέτρα και πέταξε σπίθες

‘Αρπάζει τὸ μαχαίρι στὸν ἀέρα, σὰν ἄλλος ‘Ηρακλῆς!...

ταφέρη νὰ ἀναρριχηθῆ ἀπ’ αὐτές...

Τὸ βάζει λοιπὸν στὰ πόδια μ’ ὅση περισσότερη ταχύτητα μπορεῖ ν’ ἀναπτύξη, γιὰ νὰ εἶναι πολὺ μακριὰ ὅταν θὰ γίνῃ αὐτό...

Κουκαράτσα,
ὁ ἀσύλληπτος

|| ΡΕΠΕΙ ὅμως κανονικὰ νὰ παρακολουθοῦμε ὅλους τοὺς ἥρωες τῆς ἱστορίας μας, γιὰ νὰ μὴ χάνουμε τὴ συνέχειά της.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν τὶ κάνει καὶ ποῦ βρίσκεται καὶ ὁ σε-

νιὸρ Περέθ, ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς ‘Αθιέντα ντέλ Σόλ ποὺ ἔχει βγῆ μὲ πολὺ ἄγριες διαθέσεις αὐτὴ τὴ φορὰ στὴ ζούγκλα, ἀποφασισμένος νὰ θριαμβεύσῃ ὅπωςδήποτε καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ πίσω στὸ διοικητήριό του τοῦ ‘Ελ Χόκλο, ἂν δὲν συλλάβῃ τουλάχιστον τὸν ἓναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς «μπελάδες» του, δηλαδή τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας ἢ τὸν ‘Ελ Ρέϋ ἢ ἐκείνη τὴ «μουσίτσα» —ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ—τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο!...

Καὶ ὁ σενιὸρ Περέθ αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται στὸ ἐλικόπτερό του, μαζὶ μὲ τὸ προ-

λυάριθμο απόσπασμα που έχει κινητοποιήσει, για να τα καταφέρει να τα βγάλει πέρα με τη δύσκολη όμολογουμένως απόστολή του.

Δεν θα βρίσκεται όμως για πολλή ώρα μέσα σ' αυτό—δηλαδή το έλικόπτερο.

Ο λόγος είναι που έχουν φτάσει στο σημείο εκείνο της ζούγκλας που ο ίδιος έχει διατάξει.

Τώρα χαμηλώνουν.

Σε λίγο θα προσγειωθούν.

Το απόσπασμα θα βγεί στη ζούγκλα.

Ο Περέθ μοιάζει μεγάλη ανακούφισι κάθε φορά που κυττάζει τον πιλότο του και βλέπει ότι αυτός δεν είναι η κόρη του ή Ροζίτα.

Επί τέλους έχει μια φορά το κεφάλι του τελείως ήσυχο και μπορεί να λείψει όσο θέλει μέσα στο παρθένο δάσος, χωρίς να φοβάται ότι μπορεί να της συμβή τίποτα...

Οι ρόδες του αυτόγυρου ακουμπάνε κάτω.

Σε μια διαταγή του χοντρο-Περέθ, οι άντρες του απόσπασματός του αρχίζουν να πηδάνε ένας - ένας στη γη.

Τέλος κάνει να πηδήξει κι' ο ίδιος αλλά ο πιλότος που έχει μείνει τελευταίος στη θέση του, του φωνάζει την τελευταία στιγμή:

—Σενιόρ Διοικητά!

—Τί διάβιολο τρέχει; μου γριζει ο Περέθ που έχει άγρι έψει από τώρα, επειδή πρέπει να είναι άγριεμένος συνείδησια σ' αυτή την επίδρομή που κάνει τούτη τη φορά.

— Ένα σήμα!...

— Τί σοί;

Ο πιλότος που έχει ακόμα τ' ακουστικά στ' αυτιά του, γουρλώνει τα μάτια.

— Τί θα πη «τί σοί», μουρμουρίζει Ένα σήμα από την κεντρική Διοίκηση!... Δηλαδή στέλνουν μια είδοποίησι για όλα τα αγγήματα της περιοχής του Άνω Αμαζονίου!...

— Μπά!... Και τί λέει το σήμα; Άντε τέλος πάντων, ας το ακούσουμε για να σου γίνη το κέφι!

— Έμένα, σενιόρ Διοικητά;

— Ναί! Έσένα που να πάρη και να σηκώση! γαυγίζει ο Περέθ προμερòς στην όψι. Μή μου αντιμιλάς και πάρε άμέσως το σήμα που λές για να ξεμπερδεύουμε μ' αυτή την ιστορία!

Ο πιλότος μένει ακίνητος.

Στ' αυτιά του μέσα από τα ακουστικά του, ακούγονται μικροί, διακεκομμένοι ήχοι, που είναι το σήμα που στέλνει η κεντρική Διοίκηση.

Εκείνος ακούει τους διακεκομμένους ήχους και γράφει λέξεις σιγά - σιγά σ' ένα χαρτί που έχει δίπλα του.

Τέλος βγάζει τ' ακουστικά και δίνει το χαρτί στον σενιόρ Περέθ που στέκει άγριεμένος πάντοτε μπροστά του:

— Ορίστε, σενιόρ!

Το αρπάζει απότομα ο Περέθ και διαβάσει τα παρακάτω συνταρακτικά, με δυνατή φωνή:

«Κεντρική Διοίκηση είδοποιεί ότι:

Κουκαράτσα, ὁ ἐπωνομαζόμενος Ἀσύλληπτος καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε συλληφθῆ καὶ ἐγκλεισθῆ στὶς φυλακὲς τοῦ Σάιο Πένια, δραπέτευσε!

Τελευταῖες πληροφορίες ἀμαφέρουν ὅτι δραπέτης κατηυθύθη πρὸς περιοχὴν Ἄνω Ἀμαζονίου, ὅπου μάλλον εἰσεχώρησε εἰς ἀνεξερεύνητον τμῆμα τῆς ζούγκλας, διὰ μὲν ἀποφύγη τὴν ἐκ νέου σύλληψίν του.

Ἔλα τὰ ἀγῆματα τῶν ἐν λόγω περιοχῶν, νὰ κινητοποιηθοῦν διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ἀπαίσιου καὶ ἐπικίνδυνου κακούργου...»

Ὅταν ὁ χοντρο - Περὲθ τελιώνει τὴν ἀνάγνωσι τοῦ παρὰ πᾶν μνηύματος, δίνει μιὰ γερὴ στράικα μὲ τὴν παλάμη του στὸ κούτελό του.

— Νὰ πάρη καὶ νὰ σηκώση!, μουγγρίζει μανιασμένος. Εἶχαμε ὅλους τοὺς ἄλλους, τώρα ἔχουμε κι' αὐτόν! Ὅλοι οἱ ἐγκληματίες τοῦ κόσμου δηλαδὴ πρέπει νὰ περάσουνε ἀπὸ τὰ χέρια μου ἢ θέλα ν'ἄξεραι; (!!) Τί νὰ κάνουμε ὁμῶς; Ἄς τὸν συλλάβω κι' αὐτόν! Κομμᾶτια μὰ γίνη!

Καὶ μὲ μιὰ πηδιά βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸ αὐτόγυρο ἐνώ ὁ πιλότος τὸν ἀκολουθεῖ.

τὸ ἀγῆμα εἶναι παραταγμένο μπροστά του καὶ ὁ χοντρο - ἀστυνόμος κάνει ἐπιθεώρησι.

— Πάμπλο!, φωνάζει στὸ τέλος αὐστηρά. Κι' ἐσύ, Γκονζάλες κι' ἐσύ, Ραμίρεζ, θὰ μείνετε ἐδῶ πέρα νὰ φυλά-

τε τὸ ἐλικόπτερο!

— Μά... σενιόρ, ψελλίζει ὁ Ραμίρεζ κατὰπληκτος, ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔμεινε κανεὶς γιὰ τὴν φρούρησι τοῦ αὐτογύρου!...

— Θὰ γίνεταὶ αὐτὸ ποὺ λέω ποὺ νὰ πάρη καὶ νὰ σηκώση!, οὐρλιάζει ὁ Περὲθ ἔξω φρεινῶν καὶ κοκκινίζοντας. Ἄλλη φορὰ δὲν τὸ φρουροῦμε, τώρα θὰ τὸ φρουρήσωμε! Κέφι μου! Ὅταν θὰ γίνης καὶ τοῦ λόγου σου, ἠλίθιε, διοικητῆς σὰν κι' ἐμένα, τότε νὰ κάνης κι' ἐσὺ τὸ δικό σου τὸ κέφι! Σὰς ἀφίνω φρουροὺς ἐπειδὴ δραπέτευσε ὁ Κουκαράτσα κι' αὐτὸς εἶναι πολὺ φίμος πιλότος! Κι' ἀκόμα ἐπειδὴ ἡ διαταγὴ ἀπὸ τὴ γενικὴ Διεύθυνσι λέει μὰ τὸν συλλάβουμε κι' ὄχι νὰ τοῦ δωρήσουμε ἐλικόπτερο νὰ πάη ὅπου θέλει! Κατάλαβες, Ραμίρεζ;

— Μάλιστα, σενιόρ!

— Πῶς τ'ἔπαθες!... Καὶ νὰ προσέχετε λοιπόν, νάχετε τὰ μάτια σας ὀχτακόσια, μὴν μπᾶς καὶ σὰς κλέψει τὸ αὐτόγυρο αὐτὸς ὁ κανάγιας, γιατί μετὰ θὰ γυρίσω ποδαρόδρομο στὸ Ἐλ Χόλκο καὶ τρισαλλοίμομο στὸν ὑπεύθυνο! Οἱ ὑπόλοιποι ξεκινᾶμε! Ἐμπρὸς μάρς!... Καὶ ἐλπίζω νάχετε πάρει μαζί σας καὶ σχοινιά γιὰ νὰ δέσουμε γερὰ τοὺς αἰχμαλώτους μας.

Καὶ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ χοντρο - Περὲθ ξεκινᾶει πραγματικὰ μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα, ὅπου ἐλπίζει ὁ ἀστυνόμος ὅτι θ' ἀνακαλύψη

— “Οποιον φάω κατά λάθος, δέν φέρω εὐθύνη!

καὶ θὰ συλλάβη ὅπωςδήποτε τοὺς Ζορρό — “Ελ Ρέϋ καὶ Νάγια.

Αὐτὸς ὅμως ὁ Κουκαράτσα, ποιὸς εἶναι πάλι;

Μὲ δυὸ λόγια πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε στὸν ἀναγνώστη γιὰ τὴν ταυτότητα αὐτοῦ τοῦ... ἀξιόλογου προσώπου.

Ὁ Κουκαράτσα λοιπὸν εἶναι ἓνας κακοποιὸς ποὺ δέν ἔχει ἀφήσει βρωμοδουλειὰ γιὰ βρωμοδουλειὰ ποὺ νὰ μὴν τὴν κάνει.

Ἔχει κάνει ὅλων τῶν λογίων τὰ ἐγκλήματα ποὺ μπορεῖ νὰ φανταστῆ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς.

Ὅλων τῶν λογίων τὶς ἀπάτες.

Κάθε εἶδους ληστεία, ἐκβιασμό, λαθρεμπόριο, παραχάραξι, πλαστοπροσωπεία καὶ ὅ,τι ἄλλο ὑπάρχει ποὺ μπορεῖ νὰ ξεχνιέται αὐτὴ τὴ στιγμή.

Τὸ πραγματικὸ τοῦ ὄνομα εἶναι Τζούλιο Ἀπάτι — ποὺ στὰ Ἑλληνικὰ θὰ λέγαμε γιὰ τὸ δεύτερο συνθετικὸ ὅτι εἶναι ὄνομα καὶ πράγμα ἀλλὰ στὰ Ἰταλικά δέν ἔχει, φυσικὰ τὴν ἴδια ἔννοια.

Τὸ Κουκαράτσα τοῦ τὸ ἔχουν βγάλει παρατσούκλι ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, γιὰτὶ ὅπου κι’ ἂν πάη, ὅπου κι’ ἂν βρίσκεται, ἔχει συνεχῶς στὰ χεῖλια τοῦ τὸν σκοπὸ τοῦ πασίγνωστου αὐτοῦ τραγουδιοῦ «Λὰ κουκαράτσα», ἀκόμα καὶ τὴν ἴδια τὴ στιγμή ποὺ διαπράττει τὰ ἐγκλήματά του!

Σιγὰ - σιγὰ ὅμως, ἔγινε τόσο γνωστὸς μὲ τὸ παρα-

Την τελευταία στιγμή μιὰ κραυγή πόνου ξεφεύγει απ' τὸ στόμα καί...

τσούκλι του, ὥστε τὸ πραγματικό του ὄνομα ξεχάστηκε ἐντελῶς.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ φοβερὸς ἄνθρωπος —ὁ Κουκαράτσα ὁ Ἀσύλληπτος— εἶναι ποὺ δραπέτευσε ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Σάιο Πένια καὶ ὑπάρχουν ὑπόνοιες ὅτι ἔχει χωθῆ γιὰ νὰ κρυφτῆ μέσα στὶς ἀδιαπέραστες ζούγκλες τῆς περιοχῆς τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου...

Ἔνας ἄλλος
Θησέας...

ΞΕΧΑΣΑΜΕ ὅμως τὴ δύστυχη Νάγια μὲ τὸ Βέλο καὶ τὴν ξεχάσαμε στὴ δραματικώτερη ἀκριβῶς στιγμή στὴ ζωὴ της!...

Ὅπως θὰ θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης, ὁ ἀπαίσιος Χῆθ Ὀάνα, φορῶντας τὴ χρυσὴ περικεφαλαία τοῦ θεοῦ Ἡλίου, ἔχει μπροστὰ του τὴν ὁμορφὴ κόρη τῆς ζούγκλας, δεμένη χειροπόδαρα πάνω σ' ἓνα πέτρινο βόθρο...

Ὑψώνει ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ ξαπλωμένο κορμί της ἓνα πελώριο μαχαίρι - πέλεκυ καὶ σημαδεύοντας τὸν λαιμὸ της, τὸ κατεβάζει πάλι ὀρμητικά.

Ἀκούγεται ἓνας ξερὸς κρότος καὶ μιὰ ὁμαδικὴ κραυγὴ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἱερέων ποὺ εἶναι μαζεμένο ὀλόγυρα. (*)

Ἀκούγεται καὶ μιὰ τρομερὴ κραυγὴ γεμάτη λύσσα,

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Ὁ Θεὸς Ἡλίου ἐκδικεῖται».

που βγαίνει μέσα από τη χρυσή περικεφαλαία και φυσικά από το στόμα του έγκληματικού δευτερότοκου γιού του 'Ατάκ 'Οάννα...

'Ο λόγος είναι ότι το τρομερό έργαλειό του θανάτου δεν έχει κόψει πέρα - πέρα το κεφάλι της πανέμορφης νέας, όπως θα ήθελε ο Χήθ και όπως θα ήθελαν όλοι εκείνοι οί φανατισμένοι ιερείς που τριγυρίζουν τον βωμό των θυσιών...

Και ο λόγος —τελευταία — που δεν έχει κοπή το κεφάλι της Νάγιας με το Βέλο είναι ότι ή θαιραλέα κοπέλλα την τελευταία στιγμή που έπεφτε το βαρύ μαχαίρι - πέλεκυς, κύλησε σαν βαρελάκι πάνω στον βωμό με ταχύτητα, φεύγοντας από το σημείο που είχε σημαδέψει ο Χήθ 'Οάννα!

Το άτσάλι συνάντησε μόνο την πέτρα και πέταξε σπίθες και κομματάκια πέτρινα δεξιά κι' αριστερά!...

'Εμμοείται ότι αυτό δεν καλυτέρευε καθόλου τη θέση της Νάγιας, μόνο που ανέβαλε για μερικά δευτερόλεπτα ίσως τον θάνατό της...

Γιατί από πουθενά δεν περιμένει βοήθεια.

Και ο γιγαντόσωμος 'Ελ Ρεύ ακόμα ο βασιλιάς της ζούγκλας που παρακολουθεί με φρίκη αυτό το τρομερό έγκλημα, δεν μπορεί ωστόσο να κάνει τίποτα για να το εμποδίσει...

Τα χέρια του είναι γεμάτα αίματα από τις άπεγνωσμέ-

νες προσπάθειες που κάνει να τα ελευθερώσει από τα δεσμά τους...

'Ολόγυρά του είναι δεκάδες ιερείς που τον κυκλώνουν και που τον κρατούν αίχμάλωτο κι' αυτόν και τον φυσιολογικό αρχηγό τους τον "Οντι 'Οάννα!...

Και όχι μόνο δεν μπορεί να βοηθήσει τη δύστυχη Νάγια να μην την άποκεφαλίσουν αλλά άμέσως μετά θα ακολουθήσει κι' εκείνος την ίδια τύχη κι' ύστερα και ο παιδικός του φίλος ο "Οντι!...

'Ο φοβερός άδελφοκτόνος Χήθ 'Οάννα, θα κρατήσει έτσι την αρχηγία άνώμεσα στους ιερείς του Θεού 'Ηλίου!...

Και νά:

Δύο ιερείς όρμούν κιόλας και άνιασηκώνουν τη Νάγια κάτω από το πέτρινο βάθρο που έχει πέσει, καθώς κατρακύλησε όρμητικά για να άποφύγη τον φοβερό θάνατο...

Την σηκώνουν ο ένας από τα χέρια και ο άλλος από τα πόδια.

Την ανεβάζουν πάλι επάνω στο θυσιαστήριο...

Την ξαπλώνουν χωρίς ή καυμένη να μπορέ να κάνει το πραιμικρό για να άντιδράσει.

'Ο Χήθ 'Οάννα ξαναπιάνει το τρομερό μαχαίρι - πέλεκυ.

Τα μάτια του άστράφτουν τραμακτικά μέσα από τις τρύπες της φοβερής περικεφαλαίας του...

Οί ιερείς πάλι σωπαίνουν από όλόγυρα...

'Η προσμονή του θανάτου και του αίματος ύπάρχει σε

ὄλες τὶς φυσιολογικὰς τὶς γεμάτες σαδισμό...

Τὸ φοβερὸ ὄργανο τοῦ ὀλέθρου ὑψώνεται καὶ πάλι ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ θύματος.

Τώρα ἡ Νάγια δὲν θὰ μπορέση νὰ ἐπαναλάβῃ ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὴν πρώτη φορά γιὰ νὰ γλυτώσῃ...

Δυὸ ἱερεῖς τὴν κρατοῦν γερὰ ἀπὸ τὰ δυὸ πλάγια καὶ τὴν καθελώνουν ἀκίνητη, πάνω στὴν ψηρὴ πέτρα ποὺ θὰ δεχτῆ τὸ αἷμα της...

Ἡ Νάγια κλείνει τὰ μάτια της ἀπελπισμένη καὶ περιμένει μετρῶντας τὰ δευτερόλεπτα ποὺ θὰ τὴν φέρουν στὸν θάνατο...

Ὁ Χῆθ Ὁάνα σημαδεύει πάρα πολὺ προσεκτικὰ ποῦ θὰ χτυπήσῃ.

Σαδιστικὰ ἀφίνει καὶ περνοῦν καὶ μερικὰ δευτερόλεπτα πειραπῶν, γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἀγωνία τοῦ θύματός του καθὼς καὶ ὄλων τῶν ἱερέων γύρω, ποὺ περιμένουν νὰ ἀλλοιάξουν θριαμβευτικὰ στὴ θέα τοῦ αἵματος...

Ὁ Ἐλ Ρέυ κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ σπᾶσῃ τὰ δεσμά του ἀλλὰ δὲν καταφέρνει ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ νοιώσῃ ἕναν τόσο τρομερὸ πόνο, ποὺ ξεφωνίζει δυνατὰ, δαγκώνοντας τὰ χεῖλια του μέχρι αἵματος.

Μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ ἐκ πλήξεως μαζί βγάζει τὴν ἴδια στιγμὴ μ' αὐτὸν καὶ ὁ δολοφόνος Χῆθ Ὁάνα, τὴν ὥρα ποὺ κρατᾶει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ πελώριο μαχαί-

ρι - πέλεκυ.

Τόσο μεγάλος καὶ τσουχτερὸς εἶναι ὁ πόνος ποὺ παραλίγο τὸ τελευταῖο αὐτὸ νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ νὰ πέσει στὰ πόδια του καὶ κόψῃ κανένα δάχτυλο!

Κατεβάζει τὸν πέλεκυ μὲ τὸ ἓνα του χέρι, ἐξαγριωμένος καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρατᾶει ἕνα... μέρος τοῦ κορμιοῦ του ποὺ βρίσκεται πίσω του!...

— Ποιός... Ποιός τὸ ἔκανε αὐτό; γρυλλίζει μανιασμένος, γιὰ τὴν αἰτία γιὰ τὴν ξαφνικὴ κραυγὴ του καὶ γιὰ τὴν νέα ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως, εἶναι ὅτι μιὰ πέτρα τὸν ἔχει χτυπήσει μὲ μεγάλη φόρα καὶ δύναμι στὸ ἴδιο ἐκεῖνο μέρος ποὺ... κρατᾶει μὲ τὸ χέρι του!

Σιγὴ ἀπλώνεται ὀλόγυρά του, γιὰ τὸ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί ἐννοεῖ ὁ νέος παρὰνομος ἀρχιερέας.

Μανιασμένος αὐτὸς καὶ μ' ἓνα ἄγριο μουγγρητό, τρίζει καὶ τὰ δόντια ἀπὸ τὴ λύσσα του καὶ ξανασηκώνει ψηλὰ μὲ ὄρμη τὸ μαχαίρι - πέλεκυ.

Τούτῃ τὴν φορά ὅμως δὲν προλαβαίνει νὰ τὸ κρατήσῃ παρὰ πολὺ ψηλὰ στὸν ἀέρα ὅπως πρίν, οὔτε εἶχε καὶ σκοπὸ νὰ τὸ κάνει...

Ἐκτὸς αὐτοῦ, μιὰ δεύτερη πέτρα μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν πρώτη ἔρχεται καὶ τὸν χτυπάει στὸ δεύτερο... ἥμισυ τοῦ ἴδιου μέρους ποὺ τὸν χτύπησε καὶ ἡ πρώτη κι' ὁ Χῆθ οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ μανία καὶ πάλι παραλίγο νὰ τοῦ ξεφύγῃ τὸ ὄργανο τοῦ

θανάτου και πάλι με τὸ ἕνα του χέρι κρατάει τὸ μέρος ποὺ χτυπήθηκε.

— Ὅποιος τόκανε αὐτὸ θὰ πεθάνη!, οὐρλιάζει κυττάζοντας ἕνα γύρο με τρομερὸ θυμό. Ὅλους ἐκείνους ποὺ συμπαθοῦν τὸν ἀδερφό μου τοὺς ξέρω!... Ἐσὺ τόκανες, Σίντα;

Ὁ ἡλικιωμένος ἱερέας ποὺ ἀκουσε τ' ὄνομά του πέφτει στὰ γόνατα με τὸ αἷμα κομμένο ἀπὸ τὴν τρομάρα.

— Ὅχι, Χήθ Ὁάιννα!, ψελλίζει τρομοκρατημένος.

— Κρατᾶτε τόν!, προιστάζει ὁ Χήθ τρομερὸς στὸν θυμό του. Ἄν δὲν ἐπαναληφθῆ αὐτὴ τὴ φορά, θὰ πῆ ὅτι τὸ ἔκανε αὐτὸς και τότε θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν τύχη τῶν ἄλλων ἐχθρῶν μου!...

Δὲν ἔχει σβύσει ὅμως καλὰ - καλὰ ἢ ἄγρια φωνή του και ἀκούγεται μιὰ ἄλλη φωνή, τσιριχτὴ και παράτονη ἀλλὰ συγχρόνως θριαμβευτικὴ και ἀπειλητικὴ και δυνατὴ τόσο ποὺ τὴν ἀκούει κι' ὁ τελευταῖος ἰνδιάνος ποὺ βρίσκεται στὴν πλατεῖα τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ Ἡλίου:

— Μπάτε στὴ σειρὰ κατ' ἀνάστημα, διαβόλου φάρα, γιατί πρόκειται νὰ σᾶς σκοτώσω ὅλους κανονικὰ και δὲ θέλω ἀνωμαλίες!

Ὅλα τὰ κεφάλια μαζί, γυρίζουν γεμάτα ἔκπληξι και τρόμο τὴν πρώτη στιγμὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς.

Βλέπουν λοιπὸν ἕνα θέαμα ποὺ ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται νὰ τὸ ξεχάσουν ποτέ ὅσα

χρόνια και νὰ περάσουν:

Πάνω σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κολῶνες ποὺ ὑψώνονται στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡλίου, στέκεται ὀλόρθος ὁ Πάντσο Γίγαντας!

Και νᾶταν ἕνας Πάντσο Γίγαντας ὅπως ὅλες τὶς ἄλλες φορές δὲν θᾶταν και τάσο σπουδαία ὑπόθεσις.

Τώρα ὅμως ὁ ἀπίθανος αὐτὸς νάνος ἔχει τέτοιον ὄπλισμὸ πάνω του, ποὺ εἶναι νὰ χάνῃς τὸν νοῦ σου:

Ἀπὸ τὸν ὦμο του κρέμεται ἡ φαρέτρα με τὰ δηλητηριασμένα βέλη.

Ἀπὸ τὸν δεῦτερο ὦμο του εἶναι περαισμένο τὸ τόξο.

Ἀπὸ τὴ ζώνη του εἶναι κρεμασμένο ἕνα τσεκούρι ἰνδιάνικο κι' ἕνα μαχαίρι ἀστραφτερό, ἐπίσης ἰνδιάνικο, βεριτάμπλ.

Και στὸ χέρι τελικὰ κρατᾶει ἕνα μαντήλι και τὸ μαντήλι αὐτὸ εἶναι ποὺ τὸ ἔχει χρησιμοποιήσει σὰν σφεντόνα για νὰ πετάξῃ ἐκείνες τὶς δυὸ πέτρες τοῦ Χήθ!...

Γιατὶ πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸ ἐδῶ, πὼς ἂν ὁ Πάντσο Γίγαντας εἶναι ἐντελῶς ἀνίδεος πὼς ρίχνουν τὸ τόξο, ὅμως στὴ σφεντόνα εἶναι πραγματικὸς ἄσσος, ἀφοῦ ἀπὸ μικρὸς δὲν ἔκανε ποτέ του κανένα ἄλλο παιχνίδι...

Και τώρα, ἄς δοῦμε τί γίνεται παρακάτω, ἀφοῦ ὁ Πάντσο Γίγαντας εἶπε αὐτὰ τὰ ἱστορικὰ λόγια και ἀφοῦ ἡ πρώτη ἔκπληξι τῶν ἰνδιάνων και ἰδιαίτερα τοῦ τρομεροῦ Χήθ, περνᾶει και ὁ πιὸ ἄγρι-

ος θυμὸς ξαναγουρίζει καὶ πλημμυρίζει τὰ στήθια του:

Ὁ παρόνομος ἀρχιερέας, ὑψώνει τὸ ἐλεύθερο χέρι του γιατί στὸ ἄλλο ἐξαικολουθεῖ πάντοτε νὰ κρατᾶ τὸ τρομερὸ μαχαίρι —πέλεκυ— καὶ δείχνει τὸν νόμο ἐπάνω στὴν κολώνα οὐρλιάζοντας:

— Πιάστε τον ζωντανό!... Τὸν θέλω ζωντανὸ νὰ τοῦ κόψω τὸ κεφάλι!...

— Σὲ κάτι πράγματα πού βρίσκεις εὐχαρίστησι!, τσιρίζει ὁ Πάντσο Γίγαντας περιίλυτος. Τὰ ἔνστικτά σου εἶναι φριχτά καὶ θὰ σὲ ὀδηγήσουν σίγουρα σὲ κακὰ ξεμπερδέματα!... Μπορεῖς νὰ μὴ πῆς, μωρὲ ἀγαθέ, ὅταν τοῦ κόψης τοῦ κοριτσιοῦ τὸ κεφάλι, πού θὰ βάλῃ μετὰ ἐκείνη τὰ μάτια της γιὰ νὰ βλέπῃ καὶ τὸ στόμα της γιὰ νὰ τρώῃ; Δοκίμασες τοῦ λόγου σου νὰ ζήσης χωρὶς κεφάλι; Τώρα θὰ σοῦ τὸ κόψω ἐγὼ μὲ τοῦτο ἐδῶ τὸ τσεκούρι, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θὰ τὰ καταφέρῃς! Ὑπεραισπίσου, ἀναντρε! Ὁ Πάντσο Γίγαντας, ὁ γενναῖος τῶν γενναίων, ἐπιτίθεται ἀκάθεκτος! Φυλαχτῆτε καὶ οἱ ρέστοι, γιατί ὅποιον φάω κατὰ λάθος, δὲν φέρω εὐθύνη!... Ἀμήν!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ἀπίθαιμος Πάντσο Γίγαντας πού ἔχει φάει ἐκείνους τοὺς καρπούς κι' ἔχει γίνῃ στ' ἀλήθεια γενναῖος σὰν ἄλλος Θεσέας, πηδάει μ' ἓνα τεράστιο πήδημα ἀπὸ τὴν κολώνα του καὶ ρίχνεται ἐναντίον... ὅλων μαζί τῶν Ἰνδιάνων

ιερέων τοῦ θεοῦ Ἡλίου!

Ἐννοεῖται φυσικὰ ὅτι αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι δὲν τὸν ἔχουν φοβηθῆ καθόλου, παρὰ τὰ μεγάλα του λόγια.

Ἐξῆρα ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι ἓνας καὶ μόνος καὶ κάπως δύσκολο νὰ τὸν λογαριάσουν τόσοι πολλοὶ πού εἶναι αὐτοί, εἶναι καὶ τὸ μπόϊ του τέτοιο πού δὲν τοὺς γειμίζει τὸ μάτι...

Ἐξορμοῦν λοιπὸν κι' αὐτοὶ ἐναντίον του ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά, γιὰ μὰ τὸν συλλάβουν ζωντανόν, ὅπως τοὺς ἔχει διατάξει ὁ ἀρχηγός τους καὶ ὁ λόγος αὐτὸς τοὺς ἔχει κάνει νὰ μὴν κρατοῦν ὄπλα, παρὰ νὰ ἐτοιμάζονται ν' ἀρπάξουν τὸν Πάντσο μὲ τὰ χέρια τους!

Ἡ ἀπάστασις ἀνάμεσα στὰ δυὸ «στρατόπεδα» μικραίνει ἔτσι μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ὅμως ὅσο κι' ἂν βλέπῃ τοὺς ἀντιπάλους του νὰ τρέχουν ἐναντίον του δὲν πτοεῖται κι' ἀνεμίζει τὸ τόμαχσοῦκ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, στριφογυρίζοντάς το μὲ ἀληθινὴ μανία.

Φυσικὸ εἶναι ἐπιμένως, ὅσο σίγουροι κι' ἂν εἶναι οἱ Ἰνδιάνοι ὅτι θὰ τὸν ἀρπάξουν ἐκείνοι ὡστόσο πού βρίσκονται στὸ κέντρο τοῦ μετώπου καὶ πού ὁ Πάντσο πηγαίνει καταπάνω τους, νὰ κοντοσταθοῦν λιγάκι, μιὰ καὶ αὐτοὶ εἶναι ἄοπλοι καὶ βλέπουν ἓνα φοβερὸ καὶ τρομερὸ τσεκούρι, πού μπορεῖ ἔτσι γι'

ἀστεῖο ν' ἀνοίξη ἓνα κεφάλι
στὰ δύο — πού κανεῖς ἀπ' ὅ-
λους ἐκείνους δὲν θέλει νὰ
εἶναι τὸ δικό του, ἔστω κι' ἂν
ὕστερα οἱ σύντροφοί τους θ'
ἀρπάξουν τὸν θεότρελλο νά-
νο πού ἔχει τὸ θράσος νὰ τὰ
βάλῃ μὲ ὅλους αὐτούς.

Ὁ Πάντσο πάντως δὲν
σταματᾷει.

Ὅχι μόνο αὐτὸ ἀλλὰ ὅσο
ζυγώνει, τόσο δυναμώνει τὴ
φόρα του.

Ἐνας μικρὸς πανικὸς πα-
ρατηρεῖται στὸ μέσον τοῦ
μετώπου τῶν ἱερέων πού εἶ-
ναι ἄοπλοι πάντσοτε κι' ἔ-
χουν διαταγὴ νὰ συλλάβουν
ζωντανὸ τὸν νάνο.

Τὸ τσεκούρι στριφογυρίζει
μὲ τέτοια λύσσα στὸ χέρι
του πού οἱ... δύστυχοι τὸ ἀ-
κούνε νὰ βουίζη!

Οὐρλιαχτὰ τρόμου ἀκού-
γονται.

Οἱ μεσαῖοι σπρώχνονται
- σπρώχνονται καὶ ἡ τραμάρα
τους εἶναι τόση ὥστε δημι-
ουργεῖται κάτι σαν διάδρο-
μος ἀνάμεσά τους καὶ μέσα
σ' αὐτὸν χύνεται ὁ φοβερὸς
καὶ τρομερὸς βοηθὸς τοῦ Ζορ-
ρὸ τῆς Ζούγκλας, κραδαίνο-
ντας πάντοτε τὸ τσεκούρι του
πού ἔχει πάρει λάφυρο ἀπὸ
τὸν Ἰνδιάνο ληστή.

Ὡστᾶσι ἕνας ἀπ' ὄλους
δὲν προλαβαίνει νὰ τραβηχτῆ
καλὰ.

Τὸ στριφογυριστὸ τσεκού-
ρι τοῦ Πάντσο Γίγαντα πέ-
φτει στὸν ὦμο του καὶ τοῦ
κόβει τὸ χέρι πέρα - πέρα!

Οὐρλιαχτὰ φρίκης καὶ τρό-
μου γεμίζουν τὸν ἀέρα.

Ὁ ἱερέας πέφτει κάτω
σπαρταρώντας μέσα στὸ αἷ-
μα του κι' ὁ Πάντσο τσιρί-
ζει:

— Εἶπα νὰ τραβηχτῆτε,
κανάγηδες! Μιλᾷω, δὲν κάνω
μπουριμπουλήθρες! Πίσω!
Πᾶω νὰ κόψω τὸ κεφάλι ἐκεί-
νου τοῦ παιδιοῦ μὲ τὴ μου-
τσούνα! — μουτσούνα ἐννοεῖ
ὅπως καταλαβαίνει ὁ καθέ-
νας, τὴν χρυσὴ περικεφαλαία
τοῦ θεοῦ Ἡλίου, πού φοράει
στὸ κεφάλι του ὁ Χῆθ Ὁάν-
να, ὁ δολοφόνος ἀρχηγὸς τῶν
κακῶν ἱερέων.

Κι' ὁ Χῆθ ὅμως ὁ ἴδιος,
πού εἶναι γενναῖος ἐπειδὴ
στηρίζεται στὶς πλάτες τῶν
ἀνθρώπων του καὶ ὄχι ἐπει-
δὴ εἶναι καὶ στὴν πραγματι-
κότητα, νοιώθει τρελλὸ τρόμο
καθὼς βλέπει ὅτι ὁ ἥρωϊκὸς
Πάντσο Γίγαντας ἔχει ξεπε-
ράσει σχεδὸν ὅλους τοὺς ἱε-
ρεῖς του, χωρίζοντάς τους
στὰ δύο.

Φοβᾶται πὼς ἂν περάσει
καὶ τοὺς τελευταίους καὶ ρι-
χτῆ ἐναντίον του ἐκείνος ὁ μι-
κρόσωμος ἀλλὰ τρομερὸς καὶ
φοβερὸς ἄνθρωπος, δὲν θὰ
τὴν γλυτώσῃ στὸ φινάλε!...

Οὐρλιάζει λοιπὸν λυσσα-
σμένος, ἀναιρώντας τὴν πρῶ-
τη του διαταγὴ πού τὸν ἤθελε
ζωντανό:

— Σκοτώστε τον! Σκοτώ-
στε τον τὸν σκύλο!...

Τσεκούρια καὶ μαχαίρια κά-
νουν ὡς διὰ μαγείας τὴν ἐμφά-
νισί τους στὰ χέρια τῶν Ἰνδι-
άνων ἱερέων.

Ἔμα ἀπ' αὐτὰ προσπαθεῖ
νὰ τὸν χτυπήσῃ ἀπὸ πίσω

ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ καταφέρνει εἶναι νὰ τοῦ σπάσῃ τὸ κάτω μέρος τῆς φαρέτρας του καὶ νὰ τοῦ χυθοῦν τὰ βέλη στὸ χῶμα.

Καθὼς ὅμως οἱ ὑπόλοιποι ρίχνονται πίσω του, φοβερὰ οὐρλιαχτὰ πόνου καὶ τρόμου ἀκούγονται.

Οἱ ξυπόλυτοι ἱερεῖς ποὺ ἔχουν πατήσει τὰ δηλητηριασμένα βέλη τοῦ Πάντσο, σπαιρταρᾶνε κάτω στὸ ἔδαφος ἀπὸ τὸ κεραυνοβόλο δηλητήριο καὶ πεθαίνουν μέσα σὲ φρικτοὺς πόνους.

Οἱ ἄλλοι ποὺ ἔτρεχαν νὰ συλλάβουν τὸν Πάντσο, σκοντάβουν ἐπάνω στοὺς πεσμένους συντρόφους τους καὶ σωριάζονται κι' ἐκεῖνοι κάτω κι' ἔτσι πίσω ἀπὸ τὸν ἀνεκδιήγητο ἥρωα, δημιουργεῖται ἓνα κενὸ ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοὺς διώκτες του μὲ τὴ φόρα ποὺ τρέχει.

Ὁ Χῆθ Ὀάινα, γεμάτος λύσσα ποὺ ἓνας τέτοιος φαινομενικὰ ἀσήμεντος ἀνθρωπάκος τοῦ ἔχει χαλάσει τό... γλέντι ποὺ θὰ ἔκανε κόβοντας τρία κεφάλια —μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, βλέπει τὸν Πάντσο Γίγαντα νὰ πηδάῃ μὲ γουρλωμένα μάτια ἐναντίον του, κραδαίνοντας πάντα τὸ τρομερὸ του τσακούρι...

Μὲ τρομερὴ μανία καὶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη κακία, ὑψώνει ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ μαχαίρι-πέλεκυ πάνω ἀπὸ τὴν ξαπλωμένη Νάγια μὲ τὸ Βέλο, ποὺ ἢ δύστυχη πίστεψε πρὸς

στιγμὴν ὅτι θὰ γλύτωνε...

Θέλει νὰ τῆς κόψῃ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ καὶ ὕστερα νὰ γυρίσῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν τρομερὸ ἐχθρὸ του, ὥστε ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ, ἐκεῖνος νὰ μὴν ἔχῃ καταφέρῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλει, δηλαδή νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν αἰχμάλωτή του!...

Ἀπρόοπτη
συνάντησις...

Ο ΜΩΣ ἔχομε ἀφήσει τὸν Ζορρὸ νὰ τρέχῃ μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα καὶ πρέπει νὰ ρίξουμε καὶ σ' αὐτὸν μιὰ ματιά, νὰ δοῦμε ποῦ πάει καὶ τί κάνει...

Κατ' ἀρχὴν ἐνδιαφέρεται νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ γκριζλί, γιὰτὶ ἂν ξαναπέσῃ στὴν περιοχὴ του, δύσκολα γλυτώνει γιὰ δεύτερη φορὰ...

Ὅταν τελικὰ τὸ κατορθώνει αὐτὸ —δηλαδή νὰ βεβαιωθῇ ὅτι βρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου ἀπὸ τὴν ἄγρια, γιγαντιαία ἀρκούδα— τότε σταματᾶει καὶ κυττάζει ὀλόγυρά του γιὰ νὰ κατατοπιστῇ ποῦ βρίσκεται ἐπειδὴ θέλει πάλι νὰ τρέξῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Πάντσο Γίγαντα, πρὶν νὰ εἶναι πιά πολὺ ἀργὰ γι' αὐτόν...

Ὁ θρυλικὸς μασκοφόρος Ἐκδικητῆς μ' ὄλο ποὺ ἔχει βρεθῇ σὲ θανάσιμο κίνδυνο λίγη ὥρα πρὶν καὶ μ' ὄλο ποὺ γιὰ νὰ σωθῇ ὀριστικὰ χρειά-

στήκε να τρέξη όσο γρηγορώτερα μπορούσε, ούτε μια στιγμή δεν έπαψε να προσέχη τον δρόμο που ακολουθούσε σ' αυτό το διάστημα και έτσι ξέρει που βρίσκεται κι' αυτή την ώρα, ρίχνοντας μόνο μια τελευταία κατατοπιστική ματιά ολόγυρά του.

Από μακριά ακούει μια αλλόκοτη βοή, σαν να ούρλιάζουν πολλοί άνθρωποι μαζεμένοι.

Τα μάτια του γεμίζουν άνησυχία.

Ανατριχιάζει.

«Είναι η χώρα του 'Ατάκ 'Οάννα, του 'Ιερέως του 'Ηλίου», συλλογίζεται. «Έχω ακούσει ότι εκεί πέρα γίνονται ανθρωποθυσίες όταν οι ιερείς θέλουν να εξευμενίσουν τον Θεό τους και συνήθως... ο Θεός τους θυμώνει όταν πατάει κανένας ξένος στον τόπο τους, που θέλουν να τον κρατούν μυστικόν απ' όλους τους άλλους ανθρώπους της περιοχής...»

Ο Ζορρό άφουγκράζεται πάλι και η άνησυχία του μεγαλώνει, καθώς μεγαλώνει και η μακρυνή εκείνη βοή που ακούει.

Σκέπτεται πάλι:

«Δεν ξέρω πολύ καλά που βρίσκεται αυτός ο ναός τους μα ίσως με βοηθήσει αυτή η βοή για να τον βρω... Ίσως να πρόκειται να γίνει πάλι καμμιά τέτοια θυσία!... Ίσως να πρόκειται ακόμα και για τον ίδιο τον φουκαιρά τον Πάντσο Γίγαντα!... Ο Θεός να με βοηθήσει μόνο να προ-

λάβω!...»

Και ο Ζορρό μια και δυο αρχίζει να τρέχει προς το μέρος απ' όπου έρχονται οι μακρυνές φωνές.

Δεν προλαβαίνει όμως να κάνει παραπάνω από δυο βήματα και ξάφνου μένει ακίνητος. Κερωμένος.

Μπροστά του, πίσω από τον χοντρό κορμό ενός δέντρου, έχει ξεπεταχτή ένας άνθρωπος, που κρατάει στο χέρι του ένα μεγάλο δίκαννο.

Το δίκαννο είναι στραμμένο στο στήθος του Ζορρό της Ζούγκλας.

Τα μάτια του άγνωστου λάμπουν θριαμβευτικά.

Είναι γεμάτα κακία και σαδισμό.

Δεν χρειάζεται παραπάνω από μια ματιά για να καταλάβης πώς πρόκειται για ένα ύποκειμενο από το οποίο δεν μπορείς ποτέ να περιμένεις οίκτο και δεν πρέπει να φαντάζεσαι πώς έστω και για μια στιγμή μπορεί να διστάσει μπροστά στον θάνατο!...

— Τί βλέπω! Τί βλέπω!, ούρλιάζει ο τερατώδης εκείνος τύπος, κυττάζοντας τον Ζορρό της Ζούγκλας σαρκαστικά. Μάσκα φοράει ο κύριος; Ήρθανε οι απόκριες και δεν το πήρα μυρωδιά; Ή μήπως κι' είσαι εκείνος ο μέγας και πολυς Ζορρό της Ζούγκλας, που λένε ότι κάνεις τα κατορθώματα σ' έτούτα τα μέρη;

Ο Ζορρό δεν μιλάει.

Τα μάτια του είναι καρ-

φωμένον σ' εκείνα του άγνώστου.

Περιμένει να δη τί θα του πη παρακάτω και τί σκοπούς έχει, για να δροίση ανάλογα.

Πάντως για να προσπαθήση να κάνη καμμιά απόπειρα να άφοπλίση τον αντίπαλό του, ούτε τὸ σκέπτεται για την ώρα.

Τὸν βλέπει ολοκάθαρα πως δέν είναι από τους τύπους που μπορείς εύκολα να άστει ευθής μαζί τους.

Και ὁ Ζορρό ξέρει να είναι επιθετικός και άτρόμητος ὅταν χρειάζεται αλλά δέν έχει υπ' ὄψιν του ποτέ και να κάνη πράξεις «αύτοκτονίας», ὅ-

πως θάναι ἄν προσπαθήση να δοκιμάση αυτή τή στιγμή τις δυνάμεις του άγνώστου, χωρίς να υπάρχει σοβαρότερος λόγος...

Ἄλλος ξαναλέει τὸ ἴδιο σαρκαστικά πάντοτε:

— Βέβαια! Εἶσαι ὁ Ζορρό! Αυτή που φοράς είναι ἡ περίφημη μάσκα τῶν Ἰνκας —σκέτο χρυσάφι!... Στις άναπαραδιές που βρίσκομαι καλή είναι κι' αυτή, ἄν βεβαίως δέν βρούμε τίποτ' άλλο που να μᾶς άποφέρη περισσότερα κέρδη!...

Ἄ! Ζορρό έξακολουθεἰ να μην λήη λέξι.

Ἄλλος τὸν κυττάζει από

— Τί βλέπω! Εἶσαι ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας;

τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια, σὰν νὰ λογαριάζῃ τὸν ἀντίπαλό του.

Ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ παίρνει ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας τὸ μαχαίρι του.

Τὸ περνάει στὴ δική του ζώνη καὶ ὕστερα παίρνει ἀπὸ τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητὴ καὶ τὸ θρυλικὸ μαστίγιο ποὺ ἔχει κρεμασμένο στὴ μέση του.

— Καὶ τώρα, τοῦ λέει, νὰ ἀπαντήσης στὶς ἐρωτήσεις μου, γιατί ἂν συνεχίσῃς νὰ παρασταίνῃς τὸν μουγγό, μπορεῖ νὰ νευριάσω καὶ νὰ πατήσω τὴ σκανδάλη κατὰ λάθος, ὅποτε θὰ γίνῃς μακαρίτης! Μοῦ φαίνεται πὼς εἶσαι ἓνας παράνομος ποὺ σὲ κυνηγᾷ ἢ ἀστυνομία, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ἔτσι εἶναι!, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ἤσυχα.

— Χμ... Καὶ λένε ἀκόμα ὅτι προστατεύεις τοὺς ἀδυνάτους καὶ κάτι ἄλλες τέτοιες τρίχες!... Ναὶ ἢ ὄχι;

— Ναί!

— Δηλαδή μ' αὐτὴ τὴ δικαιολογία τὴ γαζώνεις θαῦμα καὶ θησαυρίζεις εἰς βάρος τῶν ἀγαθῶν! Ψέματα;

— Ἔτσι εἶναι, λέει πάλι ὁ Ζορρό χαμογελώντας στὸν ἀγνωστο σὰν νὰ εἶναι πρῶτος φίλος του, θέλει καὶ φιλοσοφία;

Ἐκεῖνος γελάει καὶ τὸ γέλιο του εἶναι σφυριχτὸ καὶ σκληρὸ σὰν τῆς κόμπρας.

— Καὶ λοιπὸν γιὰ νὰ τὴν

γαζώνῃς καλὰ τόσα χρόνια, θὰ πῆ ὅτι θάχῃς μαζέψει ἓνα ἀρκετὰ καλὸ κομπόδεμα τόσον καιρό, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Φυσικά!

— Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ παραφοβάσαι ποὺ κρατᾷς ὄπλο καὶ σὲ σημαδεύω!, τοῦ λέει κατσούφικα ὁ ἄλλος.

— Δὲν φοβάμαι καθόλου! παραδέχεται ὁ Ζορρό χωρὶς περιστροφές, κινδυνεύοντας νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν συνομιλητὴ του.

— Χμ... Κι' ἂν σὲ πυροβολήσω ἄξαφνα;

— Θὰ... πεθάνω!

— Ἀπλούστατο, ἔτσι; κάνει ὁ ἄλλος μὲ θαυμασμὸ ζαρρώνοντας τὰ φρύδια του. Λοιπὸν ἄκου νὰ σοῦ πῶ, φίλε: Μοῦ κάνεις τὸν γενναῖο καὶ ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει καθόλου ἂν εἶσαι ἢ ὄχι!... Ἄν ἔχῃς ἀκούσει τ' ὄνομά μου, θὰ ξέρῃς ἀσφαλῶς ὅτι κι' ἐγὼ δὲν συνηθίζω ν' ἀστειεύομαι... Μὲ λένε Κουκαράτσα!...

Ὁ Ζορρό χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ αἰσθάνεται μιὰ ἀνατριχίλα νὰ διαπερνᾷ τὸ κορμί του.

Τοῦ εἶναι παραπάνω ἀπὸ γνωστὸ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ξέρει πὼς ἔχει νὰ κάνῃ μὲ τὸν τρομερώτερο ἴσως κακοῦργο ποὺ ἔχει γίνῃ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ καταλαβαίνει ὅτι πλέον τὰ πράγματα εἶναι στ' ἀλήθεια τρομερὰ δύσκολα.

Ὡστόσο τίποτ' ἀπολύτως πάνω στὴν ὄψι του δὲν δείχνει τὶς σκέψεις ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Σὲ ξέρω πράγματι ἐκ

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ Άρχισαν!

Όσοι θέλετε να περάσετε τὸ καλοκαίρι σας εὐχάριστα,
ἐπισκεφθῆτε τὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», Λέκ-
κα 22, ἐντὸς τῆς Στοᾶς,

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

Θὰ βρῆτε ἐκεῖ ΟΛΑ τὰ βιβλία γιὰ παιδιά καὶ γιὰ νέ-
ους, ποὺ ἔχουν ἐκδοθῆ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς μεγάλους
καὶ μικροὺς ἐκδοτικούς οἴκους:

- Μυθιστορήματα.
- Ἐγκυκλοπαιδικὰ βιβλία.
- Ἱστορικά ἀναγνώσματα.
- Εἰκονογραφημένα.
- Ὀμαδικὰ παιχνίδια γιὰ τὸ βουνὸ καὶ τὴ θάλασσα.

Γιὰ κάθε ἡλικία καὶ κάθε γούστο καὶ ΣΕ ΧΑΜΗΛΕΣ
ΤΙΜΕΣ.

Κάθε ἐπισκέπτης ποὺ θὰ ἀγοράζη βιβλία ἀξίας ἄνω
τῶν 10 δραχμῶν, θὰ παίρνη καὶ ἓνα

ΔΩΡΟ

Γιὰ κάθε 10 δραχμὰς ποὺ θὰ πληρώνη γιὰ νὰ ἀγοράση
βιβλία θὰ παίρνη ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ ἓνα τεύχος Μ. Ἡ-
ρώος (ἢ τῶν ἄλλων ἐκδόσεών μας: Μικρὸς Ταρζάν, Γκρέ-
κο, Ζορρό τῆς Ζούγκλας, Κὰλ κλπ.) τῆς ἀρεσκείας του!
Μὴν παραλείψετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ βιβλιοπωλεῖο

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

ΛΕΚΚΑ 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς

φήμης!, του λέει μόνο με πολὺ μεγάλη ἡρεμία, πού κάνει ἄλλη μιὰ φορά τὸν ἀντίπαλό του νὰ τὸν θαυμάση. Εἶχα ἀκούσει μάλιστα ὅτι βρίσκεσαι στὶς φυλακὲς τοῦ Σάο Πένια!...

Ὁ Κουκαράτσα χαμογελάει σκληρά:

Λέει, σαρκαστικά:

— Τὸ πιστεύεις ὅτι δὲν εἶμαι;

— Δραπέτευσες;

— Ἀκριβῶς! Βαρέθηκα ἐκεῖ μέσα! Ὅταν θὰ πᾶς κι' ἐσύ στὴ φυλακὴ, τότε θὰ δῆς τί πληκτικὰ πού εἶναι!

— Σκέπτομαι νὰ μὴν πάω ποτέ μου!

— Κι' ἐγὼ ἔτσι σκεπτόμουν!... Καμμιά φορά ὅμως δὲν ἔρχονται τὰ πράγματα ὅπως τὰ λογαριάζει κανεὶς!... Ἄκου, Ζορρό! Μεταξὺ δυὸ παλιανθρώπων δὲν χωρᾶνε κοροϊδίες!... Δὲν θὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ δώσης ὅλους τοὺς θησαυροὺς πού ἔχεις μαζέψει μὲ τόσων χρόνων κόπους. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἱκανὸς νὰ μαζέψω ἄλλα τόσα ὅταν θὰ φύγω μακριὰ ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος πού με κυνηγάει ἡ ἀστυνομία!... Για νὰ φύγω ὅμως μοῦ χρειάζονται χρήματα!... Μοῦ χρειάζεται ἓνα μεγάλο ποσὸν γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φτάσω στὴν Εὐρώπη! Καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ δώσης ἐσύ! Ἔχεις καμμιά ἀντίρρηση;

— Πολλές!

Ὁ κακούργος Κουκαράτσα ἐκεῖ πού χαμογελοῦσε σαρκαστικά βέβαιος ὅτι εἶχε πετύ-

χει λαυράκι μέσα στὴ ζούγκλα, ξυνίζει ξαφνικὰ τὰ μούτρα του μὲ κακὰ προαισθήματα.

Λέει:

— Τί εἶδους ἀντιρρήσεις!

— Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ δώσω δεκάρα, Κουκαράτσα!

— Θὰ προτιμήσης νὰ πεθάνης γιὰ ἓνα ποσὸν πού γιὰ σένα δὲν ἔχει καμμιά ἀξία;

Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς τοῦ χαμογελάει:

— Κουκαράτσα, λέει ἤσυχα, μὲ παρεξήγησες. Ἐγὼ δὲν εἶμαι παλιάνθρωπος, ὅπως φαντάστηκες καὶ ἐπομένως δὲν εἶμαστε συνάδελφοι! Ἐγὼ δὲν πλουτίζω κλέβοντας τὰ χρήματα τῶν φτωχῶν καὶ τῶν κατατρεγμένων καὶ ἡ περιουσία μου θὰ ἦταν πολὺ μεγάλη ἂν δὲν τὴν μοίραζα τόσα χρόνια σ' ὅλους αὐτοὺς πού ἔχουν ἀπόλυτὴ ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια!... Συνεπῶς αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν ἔχω καθόλου χρήματα νὰ σοῦ δώσω καὶ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν θὰ σοῦ ἔδινα ἀκόμα κι' ἂν εἶχα, γιατί τομάρια σὰν κι' ἐσένα ὄχι μόνο δὲν τὰ βοηθάω ἀλλὰ τὰ πιάνω καὶ τὰ στέλνω τοῦ φίλου μου τοῦ Περὲθ —κι' αὐτὸς ἄς φέρνεται ἀχάριστα!— ἢ ἂν μοῦ μποῦν περισσότερο στὸ ρουθούνι, τὰ στέλνω καὶ στὸν ἄλλον κόσμον!

Ὁ Κουκαράτσα κουνάει τὸ κεφάλι του πέρα - δῶθε μὲ χτυπητὴ στενοχώρια ζωγραφισμένη στὸ ἀντιπαθητικὸ του πρόσωπο.

— Τς, τς, τς!, κάνει πε-

ρίλυπα. Δηλαδή οι απόψεις μας διαφέρουν ριζικά!... Θα αναγκαστώ με πολύ μεγάλη μου λύπη να σε σκοτώσω, Ζορρό! Ούτε για να γλυτώσης τη ζωή σου δεν θα μου δώσης μερικά χρήματα;

— Ούτε!

Ο Κουκάρατσα σηκώνει τους ώμους.

— Τόσο το χειρότερο για σένα!, λέει. Τότε λοιπόν πρέπει να σε σκοτώσω όπωσδήποτε, γιατί θάσαι και επικίνδυνος να σ' αφήσω! Τώρα τα πιστεύω όλ' αυτά που λένε για σένα, ότι δηλαδή είσαι τίμιος! Η βλακώδης ειλικρίνειά σου το αποδεικνύει με το παραπάνω! Ετοιμάσουν να πεθάνης!

Σηκώνει το δίκαννο, το στήνει καταπάνω στο πρόσωπο του Ζορρό της Ζούγκλας και αρχίζει να πιέζει τη σκανδάλη...

Ἡρωϊσμοὶ
μὲ τὴ σέσουλα...

Ο ΧΗΘ ΟΑΝΝΑ λοιπόν υψώνει το τρομερό μαχαίρι - πέλεκυ για να αφαιρέσει τη ζωή της Νάγιας με το Βέλο και να εκδικηθῆ ἔτσι τὸν Πάντσο Γίγαντα που ἐπετέθη τόσο σφοδρὰ καὶ τοῦ ἔχει κάνει μεγάλες χαλάστρες καὶ τοῦ ἔχει ἐπιφέρει μεγάλες ἀπώλειες ἀνάμεσα στὸν στρατό του.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα ζωντανὸ βέλος ἐξακοντίζεται ἐ-

ναντίον του.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ἔχει βρῆ τὴν εὐκαιρία ποὺ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Χήθ ἔχουν τρέξει ἐναντίον τοῦ Πάντσο καὶ μόνο δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἔμειναν νὰ τὸν φυλάνε καὶ τοὺς ξέφυγε.

Μολονότι εἶναι δεμένα τὰ χέρια του, ὁ βασιλᾶς τῆς Ζούγκλας ἔχει φτάσει μὲ δυὸ πήδηματα πλάϊ στὸ πέτρινο βᾶθρο ἀκριβῶς στὴν κρισιμώτερη στιγμή γιὰ τὴ ζωή τῆς Νάγιας.

Μ' ἕνα τρίτο πήδημα τινάζεται σὰν βέλος καὶ τὸ κεφάλι του συναντᾶ τὸ στομάχι τοῦ δολοφόνου.

Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ θγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι ἐκείνου τοῦ τελευταίου καὶ κατρακυλάει στὴ γῆ κουβάρι, ἐνῶ τὸ ἀπαίσιο μαχαίρι φεύγει ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τινάζεται μακριά.

Καὶ ὁ Ἔλ Ρέϋ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ κυλήσει κι' ἐκεῖνος στὴ γῆ ὅπως εἶναι δεμένον πλάϊ στὸν στυγερὸ κακούργο μὲ τὴ χρυσὴ περικεφαλαία.

Ταυτόχρονα οἱ φρουροὶ του ποὺ τὸν ἔχουν κυνηγήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τοὺς ξέφυγε, πηδοῦν ἀπάνω του.

Δυὸ πελώρια μαχαίρια υψώνονται πάνω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ πεσιμένου βασιλιά τῆς Ζούγκλας.

Ἐνα οὐρλιαχτὸ πόνου καὶ φρίκης, οὐρλιαχτὸ θανάτου, ἀκούγεται τότε.

Γιὰ μιὰ στιγμή μένει ἀ-

κίνητος σὲ μιὰ παράξενη στάσι σὰν στοιχειό, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἱερεῖς, καθὼς ἕνα μαχαίρι βρίσκεται μονομιᾶς μπηγμένο στὸν λαιμὸ του πέρα - πέρα!...

Ἔστερα τὸ μαχαίρι κάτρα κυλάει ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ πέφτει στὴ γῆ ἐνῶ σωριάζεται κι' ἐκεῖνος πίσω του μ' ἕναν ἐπιθανάτιο ρόγχο.

Ὁ δεύτερος, μανιασμένος θέλει νὰ καρφώσει τὸν Ἐλ Ρέϋ μὲ τὸ δικό του μαχαίρι.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ὅμως ἔχει τὰ μάτια του τέσσερα.

Τρέχοντας σὰν τὸν ἄνεμο φτάνει ἐγκαίρως καὶ δίνει μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὸ καλάμι τοῦ δολοφόνου!

Ἐκεῖνος οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ χοροπηδάει σὰν σαλτιμπάγκος.

Ἔτσι ὅπως χοροπηδάει ὁ Πάντσο Γίγαντας τοῦ δίνει μιὰ κουτουλιὰ στὴν κοιλιά κι' ἐκεῖνος χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει ἀνάσκελα.

Στὸ μεταξύ ὁ Χῆθ μπουσουλάει πεσιμένος στὸ ἔδαφος, προσπαθώντας νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν τρομερὴ κεφαλιά πού τοῦ ἔχει δώσει ὁ Ἐλ Ρέϋ.

Οἱ ἱερεῖς ὅμως ὅλοι, πού τοὺς εἶχε περάσει ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Πάντσο Γίγαντας στὸ τρέξιμο γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τοὺς αἰχμαλώτους, ἐπανέρχονται.

Δέκα μαζί ἀπ' αὐτοὺς, ρίχνονται πρὸς τὸ μέρος πού εἶναι ξαπλωμένη καὶ δεμένη ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, νὰ τὴν

κατασπαράξουν.

Ὁ ἐκπληκτικὸς Πάντσο μὲ μιὰ τσιριχτὴ πολεμικὴ κραυγὴ χύνεται καταπάνω τους κραδαίνοντας τὸ τρομερὸ του τσεκούρι.

Σὰν ἀστραπὴ μοιάζει μὲ τὴν ἀπίστευτὴ ταχύτητα πού ἀναπτύσσει!

Φωτιὲς θαρρεῖς θὰ βγάλῃ στὸ ἀκατανίκητὸ χέρι του τὸ τσεκούρι!

Δυὸ - τρία κεφάλια ὀλόγυρά του ἀνοίγουν καὶ οἱ ἰδιοκτήτες τους σωριάζονται μὲ ἀπαίσια οὐρλιαχτὰ στὴ γῆ, πρὶν καλὰ - καλὰ προλάβουν ὅλοι νὰ δοῦν περὶ τίνος πρόκειται καὶ πρὶν ἀρχίσουν νὰ ὑποχωροῦν τρομοκρατημένοι.

Εἶναι ἀπίστευτο ἀλλὰ ἀληθινὸ αὐτὸ πού γίνεται:

Ἐνας νάνος μὲ τὴν πρωτοφανῆ πολεμικὴ του μανία, κάνει νὰ ὑποχωροῦν μπρὸς του δέκα γιγαντόσωμοι ἰνδιάνοι ἱερεῖς πού κρατοῦν κι' ἐκεῖνοι ἴδια τσεκούρια μ' αὐτόν!

Κι' ὅπως ὁ Πάντσο εἶναι καὶ κοντὸς καὶ δὲν τοὺς φτάνει κιόλας καλὰ, χτυπάει ὅπου βρῆ χαιμηλώτερα καὶ ἀνοίγει κοιλιές καὶ κόβει ὡς καί... πόδια!

Γίνεται μακελλειό!

Κι' ὁ Πάντσο Γίγαντας μέσα στὴν ὥρα αὐτὴ τῆς μέθης τοῦ πολέμου, θυμάται ἐκεῖνα τὰ φρούτα μὲ τὸ μαῦρο ζουμί πού τὸν ἔχουν κάνει ἥρωα καὶ ἡμίθεο καί... μὴ χειρότερα καὶ τσιρίζει θριαμβευτικά:

— Γι' αὐτὸ νὰ δῆς καὶ οἱ

σουπιές θ' ἀμολάνε μελάνι!
 Ἄλλη φορά θὰ πίνω τρία κα-
 λαμάρια στὴν καθησιὰ μου,
 μαζί μὲ τὰ βουλώματα! Θὰ
 γίνω πολὺ καλύτερος ἀπὸ τὸν
 Ζορρό, τὸν Ἔλ Ρέϋ καὶ τοὺς
 ρέστους καὶ θά... παντρευτῶ
 τὴν ἀδερφοῦλα τῆς Νάγιας
 ποὺ λέει πὼς ἔχει!

Ἄλλὰ οἱ ἱερεῖς συσπειρώ-
 νονται καὶ ἐπιτίθενται αὐτῇ
 τὴ φορά ὀρμητικώτερα.

Ὁ Πάντσο ὅσο κι' ἂν εἴ-
 ναι δυνατὸς καὶ ἀνυπέρβλη-
 τος καὶ μέχρι τρέλλας γεν-
 ναῖος, δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς νι-
 κήσῃ ὅλους.

Ὁ ἀγῶνας εἶναι ἄνισος.

Ὁ Χήθ συνέρχεται καὶ ση-
 κώνεται ὄρθιος, ψάχνοντας μὲ
 τὸ τρομακτικὸ βλέμμα του ν'
 ἀνσκαλύψῃ τὸν Πάντσο Γί-
 γαντα.

Ἀντὶ γι' αὐτὸν ὁμως βλέ-
 πει μπρὸς του νὰ στέκῃ ὁ...
 ἀδελφός του ὁ Ὄντι Ὁάννα!

Καὶ ὁ Ὄντι κρατᾷ ἓνα
 μεγάλο ξύλινο ρόπαλο στὸ
 χέρι του, ποὺ χωρὶς πολλὰ
 χασομέρια τὸ ὑψώνει πάνω
 ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸ κα-
 τεβάζει πάνω σ' ἐκεῖνο τοῦ
 Χήθ!

Ὁ δολοφόνος ἀδερφός, πέ-
 φτει ἀναίσθητος χωρὶς νὰ
 βγάλλῃ «κίχ» ἀπὸ τὸ στόμα
 του.

Εἶναι ἡ στιγμὴ ἀκριβῶς

ποὺ μαχαίρια καὶ τσεκούρια
 εἶναι ὑψωμένα πάνω ἀπὸ τὸν
 Ἔλ Ρέϋ καὶ ἀπὸ τὴ Νάγια
 μὲ τὸ Βέλο...

Ὁ θάνατός τους εἶναι σί-
 γουρος καὶ θάρθη σὲ δευτερό
 λεπτα...

Ἄλλὰ ὄχι!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ὄντι Ὁάν-
 να ἀκούγεται βροντερή:

— Ἀκίνητοι!... Πρῶτος ἱ-
 ερέας τοῦ θεοῦ Ἡλίου θὰ γί-
 νῃ ὁ Ὄντι Ὁάννα!... Ἔχει
 μέσα του τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ
 του!

Κοκκαλωμένοι τὸν βλέπουν
 οἱ ἱερεῖς νὰ στέκῃ ὄρθιος, πε-
 ρήφανος, μὲ τὸ πόδι ἀκου-
 μπισμένο πάνω στὸ στήθος
 τοῦ πεσιμένου ἀδερφοῦ του...

Τότε μιὰ ζητωκραυγὴ βγαί-
 νει ἄξαφνα ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸ
 πλῆθος, ποὺ παίραδέχεται χί-
 ρις πολλὰς διατυπώσεις, γιὰ
 ἀρχηγό του, τὸν Ὄντι Ὁάν-
 να —τὸν δυνατώτερο!...

Οἱ ἥρωές μας ἔχουν ὀριστι-
 κά σωθῆ καὶ σὲ λίγο τὰ χέ-
 ρια τοῦ Ἔλ Ρέϋ ὅσο καὶ τ'
 Νάγιας μὲ τὸ Βέλο, εἶναι
 πιά ἐντελῶς ἐλεύθερα ἀπὸ τὰ
 δεσμά τους...

Ὅσο γιὰ τὸν κακοῦργο
 Χήθ, εἶναι αἰχμάλωτος τοῦ
 ἀδερφοῦ του καὶ περιμένει
 τὴν κρίσι του καὶ τὴν παρα-
 δειγματικὴ του τιμωρία...

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος Ιον — Τόμος 2ος — Άρ. τεύχους 13 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουρᾶς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΟΡΡΟ!

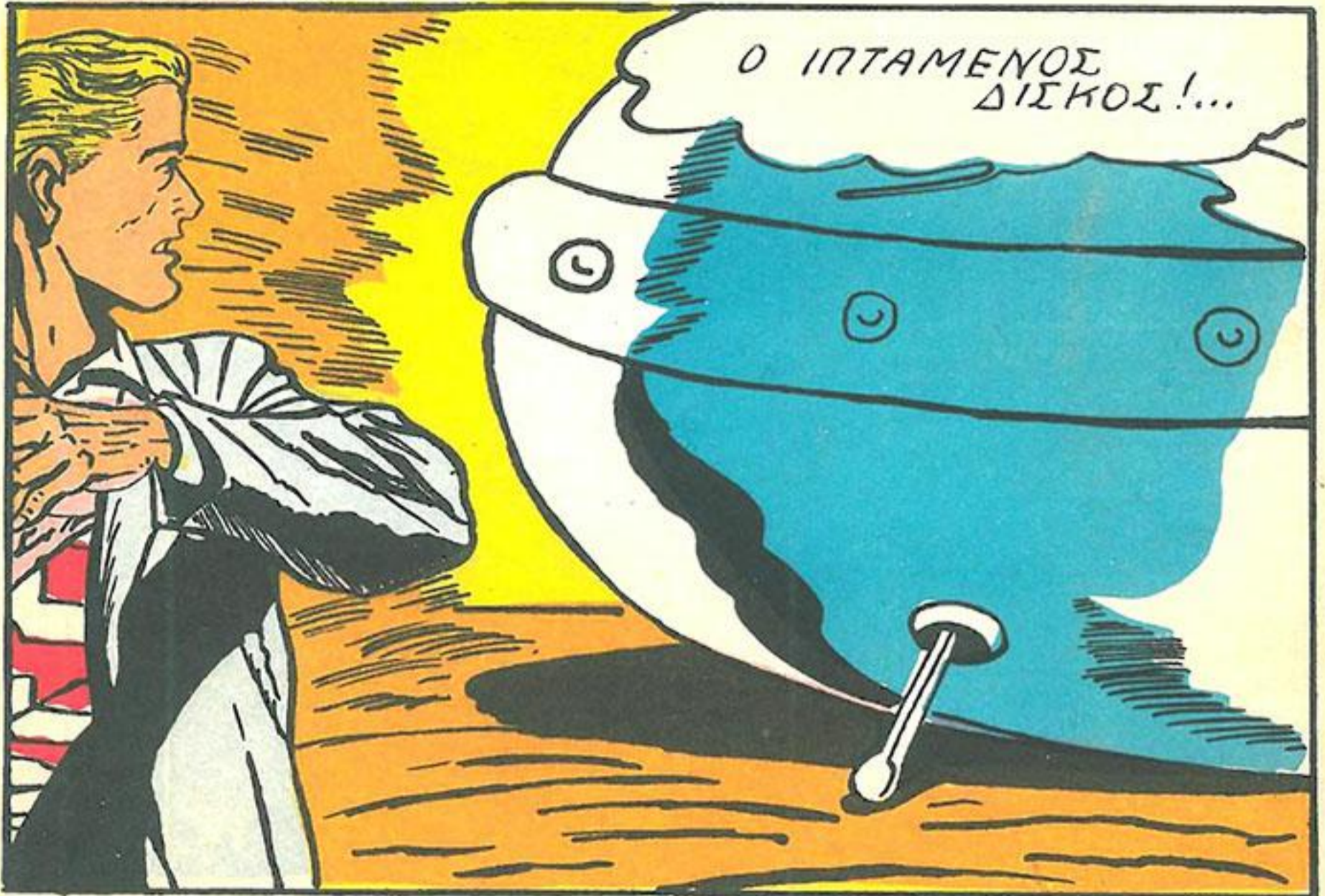
Κάτι ἀπίστευτο! Κάτι ποὺ θὰ μαγεύσῃ ὅλους, μικροὺς
καὶ μεγάλους! Κάτι ποὺ δὲν ξαναδιαβάσατε!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΟΡΡΟ!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Ο ΠΤΑΜΕΝΟΣ
ΔΙΣΚΟΣ!...

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΝΟΙΩΘΕΙ ΜΙΑ
ΑΚΑΤΑΝΙΚΗΤΗ ΔΥΝΑΜΙ
ΝΑ ΤΟΝ ΤΡΑΒΑΗ ΠΡΟΣ
ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΤΗ ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ
ΔΙΣΚΟΥ.

ΚΑΛΟΣ ΗΡΘΕΙ, ΓΗΙΝΕ!
ΑΚΟΥΣΑΜΕ ΤΗΝ ΦΩΝΗ
ΣΟΥ, ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ ΤΗΝ
ΣΚΕΨΙ ΣΟΥ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ